

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

twitter @catalunyacristiana.bsky.social

youtube @catcristiana

youtube catalunya cristiana

“Tots som un sol poble: Síria”

Mons. Jean-Abdo Arbach, arquebisbe greco-catòlic melquita de Homs, Hama i Yabrud, protagonitza l'edició de “Sent la creu” d'enguany

P 8-12

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Servei i esperança en el Jubileu del Món del Voluntariat

P 16-17

Fundació Caplunet

REPORTATGE

Visitem l'Escola de Cultura i Idiomes de la Comunitat de Sant'Egidio

P 26 - 29

Agustí Codinach

SUMARI

23 MARÇ 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

40

“La Passió d'Esparreguera”, un espectacle extraordinari

N'hi ha dues versions: la clàssica i el nou format

18-20

**Sant Pere de les
Puel·les i Puiggraciós:
aliança que dona fruit**

El 10 de febrer es va renovar la vinculació del monestir amb el santuari

38-39

**Màxim
reconeixement
institucional
al diàleg i la
convivència
interreligiosa**

La Generalitat acull l'acte de celebració de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional

22

**José Ignacio González
Faus, sj, in memoriam**

Va ser un dels millors i més prolífics teòlegs posteriors al Concili Vaticà II

EDITORIAL

Convivència en la diversitat

El Grup de Treball Estable de Religions (GTER) va néixer el 2005, fa vint anys, com un espai de trobada estable on els representants oficials de les diverses religions, que es reuneixen un cop al mes, puguin conèixer-se, conviure, dialogar i arribar a acords sobre determinades qüestions. L'Església catòlica hi és representada per mossèn Antoni Matabosch, prevere de l'arquebisbat de Barcelona. El GTER, encara ara, és un cas força únic a nivell no ja espanyol sinó també europeu.

La celebració de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional, el dimarts 11 de març al Palau de la Generalitat de Catalunya, va ser ocasió de commemorar el 20è aniversari del GTER. Feia goig la foto de família que plasmava la diversitat religiosa present a casa nostra acompanyada pels representants de les principals institucions públiques, com són el Parlament, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. Màxim reconeixement institucional, per tant, a la tasca de les religions a favor del diàleg, la convivència, la cohesió i la cultura de pau.

La convivència entre persones de diferent origen, cultura i religió no únicament és possible, com ho hem vist al llarg de la història, sinó que no té solució de continuïtat.

Síria, país protagonista del *Sent la Creu* d'enguany, és emblema d'aquesta esperança en una convivència basada en la pau, la justícia i l'amistat. Per això, ens unim al prec de Mons. Jean-Abdo Arbach, arquebisbe grecocatòlic melquita de Homs, Hama i Yabrud: "Nosaltres demanem, i l'Església treballa per a això, que hem d'estar units. Tots som un sol poble: Síria, i volem viure com abans, amb dignitat."

.....

ABRAÇANT LA VIDA, CONSTRUÏM ESPERANÇA...

25/03/25

JORNADA PER LA VIDA

Solemnitat de l'Encarnació del Senyor.

CRIPTA DE LA SAGRADA FAMÍLIA

19h Rosari: dirigit per Entitats per la vida.

20h Missa: presidida pel Bisbe David Abadías.

Església Arxidiocesana
de Barcelona

SECRETARIAT DIOCESÀ
DE PASTORAL FAMILIAR

La setmana a les Xarxes

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

13/03/2025

Arquebisbe de Barcelona

Avui fa 12 anys, començava el pontificat del papa Francesc. Mentre seguim pregant per la seva recuperació, avui també donem gràcies a Déu pel seu servei a l'Església!

BERNAT VIVANCOS

@BernatVivancos

12/03/2025

Compositor

Casualitat o providència: avui s'interpreta la meua Salve Montserratina *Cantantibus Organis* a la basílica de Montserrat. Aquesta obra està dedicada al P. Abat Cassià M. Just, i ara veig que, avui, precisament, ens va deixar (1989)

JORDI SABATÉ PONS

@pons_sabate

10/03/2025

Malalt d'ELA i activista

Unzué anuncia que deixa de comentar partits a DAZN per l'avançament de la seva malaltia: "Ha arribat el moment, molt a desgrat meu"

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

DIA DEL SEMINARI AMB FRATERNITAT I ESPERANÇA

L'Església celebrava el Dia del Seminari diumenge 16 de març i el mateix 19 de març, Sant Josep, enguany amb el lema "Sembradors d'esperança". Els responsables d'aquests centres inviten a descobrir les zones lluminoses de l'aventura humana, enmig de les dificultats, i el paper dels capellans. El rector del Seminari Interdiocesà, Pere Oliva, va destacar el 13 de març, en una entrevista al programa *Sense distància*, que s'hi formen nois de Tarragona, Tortosa, Lleida, Urgell, Solsona, Vic i Girona, amb les realitats de Pastoral Vocacional de cada diòcesi.

Pere Oliva va dir que el Dia del Seminari "és el moment en què totes les comunitats es fan especialment sensibles a la necessitat de preveres, així com una acció de gràcies i un altaveu perquè molts joves puguin plantejar-se la resposta a la crida de Déu". El rector va explicar que "la comunitat conviu de diumenge a la nit a divendres a la tarda, moment en què cadascú se'n va de cap de setmana a la pròpia diòcesi". Al Seminari Interdiocesà, hi ha ara 17 estudiants, a més dels 6 que fan el curs introductor conjunt.

Zoom MACIÀ GRAU

©Vatican Media

El 13 de març passat es van complir 12 anys de l'elecció del papa Francesc. Va ser el 2013 quan Jorge Mario Bergoglio va ser elegit per sorpresa de tothom, després de la renúncia de Benet XVI, i es va convertir en el 266è Papa de l'Església catòlica i el primer d'origen americà. Francesc va celebrar aquest 12è aniversari de pontificat des de l'hospital Gemelli, on va rebre missatges de suport i de felicitació per part dels bisbes, cardenals, líders polítics, dirigents socials i fidels d'arreu del món.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

24 de març del 1815

Neix a Reus la Mare Maria Rosa Molas, fundadora de les Germanes de la Consolació

Des del monestir

Espais immersius

FERNANDO CORDERO MORALES

Religiós dels Sagrats Cors i periodista

Un dels reptes més desafiants a l'Església és l'"aterratge"

He participat en les XX Jornades Diocesanes de Formació i Espiritualitat de sacerdots i diaques de la diòcesi de Sant Feliu al monestir de Montserrat. Durant aquests dies he descobert dos espais immersius. El primer, a la mateixa abadia. Amb motiu del mil·lenari s'ha habilitat al costat del Museu un "Espai immersiu" amb l'objectiu de mostrar la vida monàstica, els valors benedictins i el llegat religiós i cultural del monestir a través de la tecnologia més avançada. Tot això en un espai de 700 metres quadrats a través de quatre eixos temàtics: acollida, comunitat, espiritualitat i esperança.

Col·loquialment, diríem que es tracta d'una "passada", sobretot, el desplegament arquitectònic del monestir. Un fet realment espectacular. Cada àrea ofereix una experiència única amb tecnologies interactives, projeccions i audiovisuals. A *Acollida*, es destaca l'esperit del monestir i la història, amb representacions de la Mare de Déu de Montserrat i l'Escòlania. A *Comunitat*, es mostra la vida diària a Montserrat i els valors de sant Benet. *Espiritualitat* presenta un audiovisual immersiu que explora els conceptes clau del cristianisme, mentre que *Esperança* culmina el recorregut amb un missatge de renaiement i llum.

El segon "espai immersiu" ha estat el del diàleg i la convivència amb el clergat de Sant Feliu. Finalitzades ja les dues assemblees generals del Sínode dels Bisbes sobre la Sinodalitat, els sacerdots juntament amb el seu bisbe Xavier Gómez, miren ara de concretar el procés sinodal a la seva jove diòcesi. No en va, a la demarcació diocesana hi trobem l'aeroport de Barcelona-El Prat. Probablement, un dels reptes més desafiants a l'Església és l'"aterratge". És fàcil volar pel cel i somiar. Però, arriba un moment en què ens toca a nosaltres fer vida la conversió personal, relacional i pastoral que comporta la sinodalitat. ■

Punt de vista

Nietzsche, Weil i el cristianisme dels dèbils

ADRIÀ CASTELLÓ

Estudiant de Filosofia de la Universitat Autònoma de Barcelona

Jesús anava a casa de publicans i prostitutes i partia el pa, i el compartia

Nietzsche, a *L'Anticrist*, condemnava i aixecava "la més gran de les acusacions" contra el cristianisme perquè estava "al costat dels dèbils, humils i fracassats". Weil, als *Escrips de Marsella*, afirmava, sent agnòstica, que es va convertir veient uns pobres pescadors cantant en processó popular càntics "d'immensa tristesa" i que, escoltant-los, va sentir que "el cristianisme és, per excel·lència, la religió dels esclaus, a la qual no poden deixar d'adherir-s'hi, i jo entre ells".

La gran novetat de l'humanisme semita i, per extensió, cristià, recordant Dussel i Levinas, és que l'experiència humana es caracteritza per la resposta que donem als

altres, resposta que és, al mateix temps, resposta a Déu, ja que l'altre sempre es presenta com a rostre de Déu o, simplificant-ho: "Allò que feu als altres m'ho feu a mi." El Déu que es presenta en Jesús és, com deia Heidegger, un "Déu crucificat", un Déu que es mimetitzava (René Girard) amb el cruent sacrifici, amb la tortura, d'un innocent.

En el Pròxim Orient, que un convidat se sentís com a casa significava que Déu es feia present en aquella casa. Jesús anava a casa de publicans i prostitutes i partia el pa, i el compartia. Molts oblidem el que a l'època contemporània ens ensenyen Nietzsche i Weil: el cristianisme, quan l'entens, és l'escàndol més gran sorgit en la història: Déu,

el més sagrat concebible per una ment humana, es fa present en la prostituta que alguns cops veiem quan anem en cotxe per les carreteres; o en el pobre que a la cantonada de casa et demana alguna cosa perquè té gana. En canvi, nosaltres ens continuem fixant en el fet que a la missa tot estigui en ordre, mentre que a la porta de l'església sempre hi ha algú demanant.

No oblidem que el cristianisme és la religió dels pobres i que nosaltres no som, als ulls de Déu, més purs que cap pecador. Ja ho deia Nietzsche: "L'Església és la que ha enriquit la humanitat amb aquesta calamitat! La igualtat de les ànimes als ulls de Déu." Ens falta molt per escandalitzar-nos. ■

Avui us proposo preparar-nos per a la Pasqua amb una sèrie d'accions que ens disposaran a acollir amb agraïment el do immens i immerescut de la indulgència plenària

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

Fa tres setmanes, amb motiu de l'inici de la Quaresma, us convidava a preparar els vostres cors per a la gran festa de Pasqua. Us vaig proposar la lectura de la butlla de convocatòria del Jubileu 2025, que porta per títol *Spes non confundit* (SnC). En ella, el Papa ens recorda que l'esperança "és la virtut teològica per la qual aspirem a la vida eterna com a felicitat nostra".

Avui us proposo preparar-nos per a la Pasqua amb una sèrie d'accions que, a més, en aquest Any Jubilar, ens disposaran a acollir amb agraïment el do immens i immerescut de la indulgència plenària. Do aplicable a nosaltres mateixos o a les ànimes dels difunts.

El sagrament de la confessió perdona els nostres pecats. El pecat deixa una petjada en nosaltres i té unes conseqüències no només exteriors, ocasionades pel mal comès, sinó també interiors, ja que comporta un vincle emocional desordenat que cal purificar durant la vida terrenal o, després de la mort, al purgatori.

Gràcies a la indulgència, aquests efectes residuals del pecat s'extingeixen per la gràcia de Jesucrist (cf. SnC, 23). Gràcies a la indulgència plenària

Un regal immerescut

rebuda de cor, i no per pur formalisme, la persona que ha demanat perdó pels seus pecats queda alliberada de la purificació del purgatori i pot passar directament al cel. És un regal que ens demostra l'infinat amor i misericòrdia de Déu.

Per poder-nos disposar a rebre el do de les indulgències plenàries són necessàries unes actituds i accions que manifestin el nostre desig de viure units a Déu, estimant l'Església i els germans. Manifestem aquest amor: (1) rebutjant totalment el pecat; (2) rebent el perdó sacramental dels pecats —dins dels 20 dies anteriors o posteriors—; (3) rebent la sagrada Eucaristia; i (4) pregant per les intencions del Papa.

A més d'aquestes quatre premisses, tradicionalment es completava la disposició interior per rebre la indulgència plenària amb el pelegrinatge a Roma i a altres llocs sants o amb la visita als temples sagrats jubilaris establerts pel bisbe de la diòcesi*.

Amb motiu d'aquest Any Jubilar, a més de les visites o pelegrinatges als llocs jubilaris, els fidels catòlics també podran rebre la indulgència jubilar si participen en missions populars, en exercicis espirituals o en trobades de formació sobre els textos del Concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica.

El Papa ha disposat que també podran rebre la indulgència jubilar els fidels que, a més de les quatre premisses

anteriorment indicades, realitzin obres de misericòrdia i de penitència:

Visitar els germans malalts, empresonats, ancians, discapacitats, com si visitessin Crist.

Abstenir-se de distraccions (reals i virtuals) i de consums superflus.

Fer donatius als pobres o sostenir obres a favor de la vida, de la infància abandonada, de la joventut en dificultat, dels ancians sols o dels migrants.

I, fins i tot, dedicar un temps significatiu al voluntariat.

Benvolguts germans i germanes, dediquem aquestes setmanes de Quaresma a la pregària, a les obres de misericòrdia i penitència que, a més de preparar el nostre cor per viure joiosament la Pasqua, ens disposaran a rebre la indulgència jubilar. Regalem, per la infinita misericòrdia de Déu, el sal·lucit al cel per als nostres germans difunts que peregrinen al purgatori. ■

*Els temples jubilaris de l'arxidiòcesi de Barcelona són:

Santa Església Catedral Basílica
Metropolitana de Barcelona
Basílica de la Mare de Déu de la Mercè
Basílica de la Sagrada Família
Basílica del Sagrat Cor del Tibidabo
Basílica de Santa Maria de Mataró
Església parroquial de Santa Maria de Cornellà
Santuari de Sant Josep de la Muntanya
Cottolengo del Pare Alegre
Capella de Stella Maris

Mons. Jean-Abdo Arbach,
arquebisbe grecocatòlic melquita
de Homs, Hama i Yabrud (Síria)

“NO PODEM VIURE SENSE ELS MUSULMANS I ELS MUSULMANS NO PODEN VIURE SENSE ELS CRISTIANS”

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Fotos: Agustí Codinach

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona acollia el primer diumenge de Quaresma la novena edició de “Sent la creu”. Una vetlla amb Eucaristia en la qual va ser present una creu de Síria com a referent del patiment al món. A més de la creu, provinent d’una església grecoortodoxa, on les armes van deixar forats visibles, també es va exposar una icona de l’Anunciació de l’àngel a Maria trobada a terra amb altres imatges, segons va explicar l’arquebisbe grecocatòlic melquita siríà Jean-Abdo Arbach, concelebrant principal i predicador de la celebració presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

El 2011 va començar a Síria una guerra cruel. De quina manera aquesta realitat ha marcat els cristians durant els darrers 14 anys?

La guerra a Síria va començar el 2011 amb manifestacions als carrers contra el govern. Després es va estendre a tot el territori siríà. Com ha passat en altres països, Estat Islàmic es va estendre per molts llocs i pobles cristians, a Alep, Homs... El 2014 va

L’arquebisbe Arbach ofereix un testimoni de fortalesa i esperança en una situació molt complexa al país.

començar una altra línia de la guerra: l'alliberament de pobles d'Estat Islàmic. Hi ha cristians que van fugir cap a d'altres llocs. Per exemple, al meu poble, a Yabrud, quan hi havia els jihadistes i va començar l'amenaça contra els cristians, no hi va quedar cap família, només 40 persones. Fins que no es va alliberar, no vam poder tornar a Yabrud.

Al centre de Homs, des de l'any 2011 fins al 2014, on hi ha les esglésies principals, ningú no podia entrar-hi ni sortir-ne. Tot el centre de la ciutat estava controlat per Estat Islàmic. Jo no podia entrar al meu arquebisbat. De fet, no vaig poder prendre possessió de la diòcesi quan em tocava. Vaig estar tot l'any 2013 sense poder-hi entrar, el primer cop que ho vaig fer va ser el 8 de maig del 2014.

Tertul·lià deia que la sang dels màrtirs és llavor de nous cristians. L'Església de Síria és una Església màrtir. A la vetlla "Sent la creu" va dir que s'han comptabilitzat 1.300 màrtirs cristians en aquests 14 anys. El seu sacrifici ha donat fruit?

Hi ha més de 1.300 màrtirs cristians. Nosaltres, amb la fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada, vam fer una tasca molt gran pels màrtirs de Síria, de totes les

Esglésies. Hem anotat on va morir i com va morir cada màrtir. Per honorar-los, cada setembre celebrem una missa per ells. Però va haver-hi màrtirs, persones que van donar la vida, que no tenim registrats. També hem de parlar de segrestos, perquè en els primers anys vam arribar a tenir fins a 30 persones mancades de llibertat. En aquests moments, hi ha dos bisbes que no sabem on són: un d'ortodox i un de siroortodox. L'Església siriana és una Església màrtir, com ho era l'Església dels inicis del cristianisme.

Què està passant al país després de la caiguda del règim anterior?

La situació a Síria amb el nou govern encara no està clara, podríem dir que hi ha molta foscor. No hi ha pau, no hi ha seguretat, no hi ha hi ha fam i una gran incertesa sobre quin serà el futur. Sobre les notícies en relació amb els atacs contra civils puc dir que ningú no en sap ben bé la causa. Ningú no sap qui són els atacants, d'on venen i com maten. No només maten cristians. Maten altres persones, també hi ha hagut morts d'altres religions. Hi ha nens, dones i joves que han mort. Per què? Per a què? Ningú no ho sap. Qui hi ha darrere d'aquestes massacres? No ho

sabem. Nosaltres demanem, i l'Església treballa per a això, que hem d'estar units. Tots som un sol poble: Síria, i volem viure com abans, amb dignitat. Vivim uns moments de gran inseguretat. Hi ha un nou govern, però no hi ha exèrcit, no hi ha policia al carrer, no hi ha ningú atenent la gent... Als carrers qualsevol persona et pot aturar, et pot robar...

L'Església i els patriarques insisteixen a fer crides a la pau i la reconciliació. Quina és l'esperança en aquest moment per a Síria?

La primera declaració va ser el 30 de desembre per demanar al nou govern alguns supòsits essencials, com ara la participació de les minories a la Constitució que volen fer. Es va crear una comissió de tots els cristians de Síria per treballar amb el nou govern i veure quines solucions trobar-hi. Una segona declaració va ser arran dels darrers episodis de violència, on els patriarques també van fer una crida a la unitat del poble de Síria, a la reconciliació. Estem cansats de la guerra. Volem la pau.

El papa Francesc sempre ha tingut molt present Síria, fins al punt que va arribar a convocar un dia de pregària per la pau...

El papa Francesc va convocar una

La creu de Síria, en primer terme, durant la vetlla a la basílica de la Sagrada Família.

jornada de dejuni i pregària per la pau a Síria i al Pròxim Orient el 7 de setembre del 2013. En aquella època hi havia una amenaça total d'invasió sobre Damasc i per això el Papa va cridar a la pregària. Gràcies a la pregària de totes les Esglésies del món, Déu va escoltar aquest clam i va calmar una mica els ànims i va haver-hi un canvi total a la guerra a Síria. El Papa coneix bé, a través de la nunciatura apostòlica a Síria i a través nostre, la situació del país i què passa amb els cristians. La Santa Seu sap bé què passa al món i què passa al Pròxim Orient, no només a Síria. Per això, quan el Papa envia una carta, un missatge, ho fa des de la fe, però també ho fa des del coneixement de la realitat.

Com és la fe dels cristians sirians?

La fe continua present clarament en els cristians. Nosaltres mai no faldem a missa un diumenge. Mai no faldem a la nostra tradició de les pregàries cada dia. En aquest temps de Quaresma, en els temps més difícils, no ens aturem. Els cristians segueixen mantenint la seva fe i les pregàries a les esglésies.

Com és la convivència entre les comunitats cristianes i musulmanes? Han quedat afectades les relacions després de la presència d'Estat Islàmic?

Cal entendre bé que nosaltres, a Síria, no podem viure sense els musulmans i que els musulmans no poden viure sense els cristians. Abans de la guerra no hi havia hostilitat i hi havia convivència. Hi ha relacions molt bones ambells. Durant la guerra va haver-hi relacions amb els caps musulmans, i encara avui. Amb el nou govern també hi ha converses. Però cal distingir dues coses diferents. D'una banda, cal parlar dels grups d'Estat Islàmic, i de l'altra, dels musulmans que viuen als pobles. Hi ha musulmans que ens respecten molt, amb els quals sempre parlem i treballem en col·laboració. Però Estat Islàmic són faccions, són grups que creen provocacions entre els cristians i els musulmans. És molt important que la gent entengui bé aquesta diferència. Podem parlar i dir que hi ha una convivència entre les dues comunitats, sempre n'hi ha hagut, però és cert que els grups d'Estat Islàmic busquen la confrontació.

Més de cinc milions i mig de

persones es van veure obligades a abandonar Síria i a trucar a les portes d'Europa. Com veu l'onada creixent que posa en el punt de mira els refugiats? Què pot dir a aquesta Europa que tendeix a tancar les portes i a renegar dels principis d'acollida, d'hospitalitat?

Aquesta pregunta caldria fer-la a la Unió Europea. No a mi. Caldria preguntar-se qui ha obert la porta als sirians, qui els ha donat refugi. Qui ha obert les portes a Europa als libanesos durant la guerra del Líban. A causa de la guerra, uns cinc o sis milions de persones van marxar de Síria. És veritat. I avui també hi ha molta gent que vol marxar pels desafiaments que tenim. Quan no hi ha pau, no hi ha seguretat, hi ha fam, no hi ha feina... el pare de família,

“L'Església siriana és una Església màrtir, com ho era l'Església dels inicis del cristianisme”

“La fe continua present clarament en els cristians. Nosaltres mai no faldem a missa un diumenge”

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA 2025

FORMAT TRADICIONAL

matí i tarda

16, 23 i 30 de març

6 d'abril

NOU FORMAT

2 h i 30 min

12, 18, 26 i 27 d'abril

1 de maig

On la tradició es fa espectacle

WWW.LAPASSIO.NET

“A Síria, abans de la guerra, hi havia un 10% de cristians. Avui en queda un 4%”

“La creu, per a nosaltres, és una arma de pau, és la nostra esperança”

què vol fer? El nou govern ha fet fora molts treballadors cristians, que no tenen cap recurs per viure en una situació econòmica complexa. El nivell de pobresa és del 85% en les famílies cristianes. Un altre problema són les màfies que treballen en aquest camp. Molta gent ven les propietats per poder sortir. Per això, la pregunta que em plantegeu cal fer-la a Europa: vol acceptar més refugiats?, participa en la migració dels cristians dels seus països del Pròxim Orient?, volen buidar el Pròxim Orient de cristians?

Vostè insisteix molt als pastors de Síria perquè es quedin amb el seu

poble. Hi ha el risc que els cristians puguin desaparèixer del Pròxim Orient?

És una realitat que afecta Síria, tot el Pròxim Orient. Al Líban, per exemple, hi havia un 70% de cristians, avui en queda un 25%. A l'Iraq hi havia 1.200.000 cristians, avui en queden 200.000. Són unes reduccions molt dràstiques. A Síria, abans de la guerra, hi havia un 10% de cristians. Avui en queda un 4%. Quan Europa obre les ambaixades per portar els cristians de Síria o d'altres països, la gent marxa. Nosaltres som pastors, som responsables. Hi ha una expressió a la Bíblia que diu “feriré els pastors i les ovelles es dispersaran”. Aquesta és la por que tenim nosaltres avui. Per això, la meua presència com a bisbe responsable al meu arquebisbat, al costat dels meus fidels, és molt important per a mi i per a ells. I per a l'Església.

Què representa la creu per als cristians sirians?

La creu és molt important per a nosaltres, els cristians. Si no hi ha creu, no hi ha cristians. Si no hi ha resurrecció, no som cristians. La creu té molts significats: primer, el perdó; segon, la salvació; tercer, la força. La creu per a nosaltres, en la nostra litúrgia, és una arma de pau, és una victòria invencible. La creu és una força per a tots. Aquesta creu que vaig mostrar durant la vetlla de “Sent la creu” està trencada, profanada, com la icona. Per això la vaig reparar i la vaig arreglar molt bé. Jo sempre faig servir aquesta creu per a la benedicció a la missa, per a les celebracions. Per això vaig decidir regalar-la perquè es quedi a la Sagrada Família, ho vaig decidir durant la mateixa celebració. La creu, per a nosaltres, és un senyal molt important. És una finestra oberta. Jesús a la creu té les mans obertes, per a tot hom, com la Mare de Déu. Nosaltres necessitem acudir a la Mare de Déu i a Jesús a la creu per tirar endavant a la nostra terra, terra del cristianisme. La creu de Crist és la nostra esperança, ens fa pensar amb commoció en molts germans i germanes que són perseguits i assassinats a causa de la seva fidelitat a Crist. Pregueu per nosaltres. Necessitem pregàries perquè la gent tingui pau, perquè s'acabin els embargaments, les sancions. Si tenim pau, no necessitem res més. ■

Mons. Arbach a va atendre conjuntament Ràdio Estel i “Catalunya Cristiana”.

**JOSEP MIRÓ
I ARDÈVOL**
President d'e-Cristians

Amb la focalització exclusiva de la pederàstia en l'Església, es crea la percepció que és l'àmbit que concentra aquests delictes, quan la realitat és ben diferent

Tombes, abusos sexuals i menors: el boc expiatori

Potser no ho recordem, però a la primavera del 2021 es va produir l'escàndol del descobriment al Canadà de tombes i fosses comunes amb restes de nens indígenes en antics internats gestionats per l'Església. El primer ministre, Justin Trudeau, va criticar-la amb duresa i va exigir al Papa que demanés perdó, tot declarant la seva "comprensió" per les agressions produïdes contra els centres catòlics. Mitjans internacionals com la CNN, *The New York Times* i *The Washington Post* van cobrir extensament els fets. L'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans ho va qualificar de violació massiva de drets humans. A Espanya, la cobertura va ser semblant, amb periòdics com *La Vanguardia* replicant la història amb titulars alarmants.

Però, al cap de poc temps es va revelar que no hi havia tombes. Les dades inicials provenien de radars de penetració terrestre (GPR) que mostraven alteracions en el sòl, i foren interpretades precipitadament com a tombes de nens indígenes. Els experts ja advertien que, sense excavacions, aquestes anomalies podien ser qualsevol cosa. Al final, no foren res.

Ningú no es va excusar, ni reparar el mal comès a l'Església. Un llibre, *Error greu: com els mitjans de comunicació ens varen enganyar (i la veritat sobre les Escoles Residencials)*, de C. P. Champion i Tom Flanagan, explica aquesta fal·làcia monumental que va convertir l'Església catòlica en el boc expiatori.

A casa nostra, hem viscut un altre exemple de boc expiatori eclesial basat en l'exageració i la desmesura en el cas dels abusos sexuals a menors. L'any 2010, vaig publicar un extens article a *La Vanguardia* criticant l'enfocament distorsionat que se li donava en els mitjans. Han passat quinze anys i l'article és vigent, perquè continuen repetint les mateixes narratives, com si res no hagués canviat. Un exemple d'això va ser la decisió del Congrés dels Diputats d'encarregar al Defensor del Pueblo una investigació sobre abusos sexuals a menors, centrada exclusivament en l'Església. Un cas flagrant d'arbitrarietat i discriminació anticonstitucional.

Amb la focalització exclusiva de la pederàstia en l'Església, es crea la percepció que és l'àmbit que concentra aquests delictes, quan la realitat és ben diferent. Les dades mostren que els casos vinculats a l'Església són ínfims, marginals i, a més, decreixents en el temps: pocs en aquest segle i gairebé inexistents en l'última dècada. Mentrestant, les xifres globals d'abusos sexuals a menors creixen any rere any i superen els 9.000 el 2023, duplicant el seu nombre en set anys. Però no es mou ni un paper.

Per aprofundir en aquest nou cas de boc expiatori, he publicat el llibre *La pederàstia en la Iglesia y en la Sociedad. El gran chivo expiatorio*, on analitzo la realitat, com s'ha construït aquesta narrativa i les seves conseqüències per a l'Església i la societat. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el **Jubileu** dels **Voluntaris**, visitem el **monestir** benedictí de **Sant Pere de les Puel·les** i recordem el jesuïta **José Ignacio González Faus**

Agustí Codinach

*Hem visitat el monestir benedictí de Sant Pere de les
Puel·les, a Barcelona, on hem conversat amb la seva
priora-administradora, Roser Caminal.*

Més de 25.000 persones participen en el Jubileu del Món del Voluntariat

Oda al servei i l'esperança

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Ciutat del Vaticà

La cinquena cita destacada d'aquest Any Sant va posar el focus en un dels pals de pallar que fan que la Ciutat Eterna esdevingui una veritable casa d'acollida per als pelegrins d'arreu del món: el Jubileu del Món del Voluntariat. Aquesta trobada no només estava dedicada als voluntaris del Jubileu, sinó també a totes aquelles persones que, arreu del món, donen el seu temps al servei de l'acompanyament, la pau i la caritat; als qui es van poder reunir a l'epicentre del cristianisme, i als qui ho van seguir des de casa. Amb uniformes, dessuadores i mocadors distintius, més de 25.000 voluntaris de més de 100 països van participar en aquest encontre.

Tot i l'absència del papa Francesc, deguda al seu repòs a l'Hospital Gemelli de Roma, la seva presència es va fer sentir a través de l'homilia de la

missa de cloenda del Jubileu. "En els deserts de la pobresa i de la soledat, tants gestos petits de servei gratuït fan germinar brots d'una nova humanitat; aquest jardí que Déu ha somniat i que segueix somniant per a tots nosaltres", llegia el cardenal Michael Czerny, prefecte del Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, qui va acompanyar els assistents durant l'encontre.

"És estrany, anàvem amb la il·lusió de veure el Papa, i no es va poder fer realitat", explicava Isabel Montañés, directora general de la Fundació Capiunt de Saragossa. Tot i això, afegia: "Però no poder-lo veure es va transformar en quelcom més profund, perquè el més important és la seva recuperació."

Montañés relatava com el grup amb què viatjaven era divers, amb voluntaris que vivien la fe de maneres diferents, alguns no practicants, però que tots es van aplegar per anar a la plaça de Sant Pere a pregar per la salut del Papa. "El més impressionant era compartir aquest moment de pregària amb persones dels cinc continents", expressava emocionada. "És una experiència que només es pot viure a Roma."

La Fundació Capiunt desenvolupa projectes per combatre la soledat de les persones grans, oferint acompanyament domiciliari i suport en hospitals per humanitzar-ne l'estada. Així, un grup de 19 voluntaris, juntament amb alguns de CaixaBank, es van formar per viure un cap de setmana de servei i comunitat. Units a molts altres voluntaris, van recórrer la *Via della Conciliazione* peregrinant amb la creu, immersos en l'esperit del Jubileu.

Els voluntaris són el cor que fa bategar la societat, la força que la manté

viva. Són els qui "serveixen el proïsme sense servir-se del proïsme", com escrivia el papa Francesc en la seva homilia. I així és com, a vegades, la solidaritat s'encomana.

Un exemple d'això és la Marta, una nena que va participar en el Jubileu amb la Fundació Capiunt i els seus pares. Té una malaltia degenerativa i es desplaça amb cadira de rodes, però un petit gest va convertir-se en l'expressió viva del que havien viscut aquell cap de setmana. Mentre esperaven un ve-

ISABEL MONTAÑÉS

"El voluntariat és molt més que donar el teu temps; és obrir una Porta Santa a la vida dels altres amb cada acte de servei"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Malalts

La malaltia ens atrapa a tots. Susan Sontag deia que “la malaltia és el costat nocturn de la vida, una ciutadania més cara. A tots, quan naixem, ens atorguen una doble ciutadania, la del regne dels sans i la del regne dels malalts”.

I aquest passaport dels malalts ens introdueix en la vulnerabilitat; en la dependència i ens fa sentir les nostres limitacions i la nostra finitud. La malaltia és la vida en perill que ens aboca a ser conscients de la pròpia existència.

La malaltia és, en aquest sentit, pedagògica. Tanmateix, i modificant la frase d’Ernst Jünger que deia “explica’m què és el dolor per a tu i et diré qui ets”; podríem dir: “Explica’m com vius la malaltia i et diré com ets i en què creus.” Perquè la malaltia ens situa en la indigència.

Necessitem els altres... i necessitem Déu. Ens sentim acompanyats?

Aquests dies, no només prego per la salut del papa Francesc —perquè es recuperi aviat—, sinó perquè Déu li doni a ell i a tots els malalts força per viure la malaltia amb bon esperit: amb confiança, amb acceptació i paciència, amb pau, amb sentit i, sobretot, experimentant l’acompanyament afectuos de Déu en solitud o a través dels altres.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d’Antropologia i consiliari a Blanquerna

Fundació Capint

Grup de voluntaris de Saragossa.

hicle que els portés a la plaça de Sant Pere, un taxi va passar de llarg. Al cap d’una estona, aquell mateix vehicle va tornar enrere. El conductor en va baixar i, amb un somriure, va lliurar un ram de flors a la petita Marta. Emocionada i orgullosa, es va passar tot el dia amb el ram entre les mans, un record que li quedarà gravat a la memòria.

Malgrat la gran participació, no totes les organitzacions o voluntaris van poder sumar-se a aquesta trobada. Molts ho faran en el Jubileu dels Movi-

ments, les Associacions i les Noves Comunitats, previst per al mes de juny, en una altra cita significativa d’aquest any.

Aquest cap de setmana, però, Roma ha estat testimoni d’una crida a l’esperança, a la solidaritat i a la generositat que defineixen l’ànima del voluntariat. Montañés ho expressa amb emoció: “Marxem de Roma sabent que el voluntariat és molt més que donar el teu temps; és obrir una Porta Santa a la vida dels altres amb cada acte de servei.” Una oda al món del voluntariat. ■

El 10 de febrer es va renovar la vinculació del monestir barceloní amb el santuari vallesà

Sant Pere de les Puel·les i Puiggraciós: aliança que dona fruit

Agustí Codinach

Roser Caminal, al monestir de Sant Pere de les Puel·les.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Visitem el monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, al barri de Sarrià de Barcelona, per parlar amb la monja Roser Caminal. Només fa unes set-

manes que hi ha arribat procedent de la comunitat del santuari de Puiggraciós i encara s'hi està adaptant. No és ben bé el mateix, perquè Puiggraciós és un recer de pau enmig de la natura, mentre que les Puel·les s'insereix en la ciutat, però realment l'hort i el jardí del monestir del carrer Anglí també permeten imbuir-se de la mateixa

tranquil·litat.

En qualsevol cas, Sant Pere de les Puel·les, a Barcelona, i Puiggraciós, al cor del Vallès Oriental, són presència benedictina i vida de comunitat al compàs de la regla benedictina de *l'ora et labora*, en contacte amb la natura, amb la pregària, l'acollida i l'obertura als laics com a trets distintius.

“Va ser un gran encert obrir aquest jardí”, remarca la Roser, mentre recorrem l’hort de Sant Pere de les Puel·les. Les fruites i les verdures que s’hi cullen ajuden a completar els àpats del monestir. L’hort també està al servei de la Fundació Assís, que hi fa formació d’horts urbans. “La nostra societat està embogida de paraula, de soroll i de velocitat, i la natura ens pacifica, ens torna a connectar amb el ritme de la terra”; les persones que són acollides a l’hostatgeria en poden fruit, com també participar en les pregàries de la comunitat.

Després que l’Esperança Atarés ha acabat el seu servei com a abadessa del monestir de les Puel·les, la Roser Caminal, de 65 anys, n’és la successora. Bé, en realitat té el càrrec provisional de priora-administradora però, si al cap de tres anys tant ella com la resta de monges la confirmen en el servei, passaria a ser-ne l’abadessa. Ara bé, la seva vinguda a Barcelona la va obligar a deixar Puiggraciós, on ha estat substituïda per la germana Rosa María de la Parra, procedent precisament de Sant Pere de les Puel·les.

“En total som setze monges, catorze a Sant Pere de les Puel·les i dues a Puiggraciós”, exposa Caminal. “La més gran de més de 100 anys i la més jove de 64.” I si bé en un moment donat es van plantejar deixar la vida religiosa a Puiggraciós —l’any passat van celebrar 50 anys de presència monàstica amb el lema “50 anys de presència benedictina amb els pobles de l’entorn”—, després d’un procés de discerniment compartit amb els laics van optar per prosseguir. “Puiggraciós és un espai privilegiat i nosaltres tenim l’obligació de mantenir espais de pau, de pregària, de trobada, d’acollida, de silenci i de natura. La gent, més que mai, necessita ser escoltada.”

A més, la comunitat de Puiggraciós, amb la presència de Maria Teresa Botey i ara de Rosa María de la Parra, “possibilita una vida monàstica més senzilla”. Per això, fruit del discerniment, van convenir que “Puiggraciós ha de seguir i hem d’avançar cap a una comunitat mixta en el sentit dels diferents carismes de laics i monges”.

Aquesta renovació de la vinculació del monestir de Sant Pere de les Puel·les amb el santuari de Puiggraciós es va formalitzar el 10 de febrer, dia de Santa Escolàstica, patrona de les monges benedictines. El santuari de Puiggraciós va quedar petit per ce-

lebrar aquesta festivitat que enguany tenia un afegit especial: la signatura del nou conveni entre el bisbat de Terrassa i el monestir de Sant Pere de les Puel·les per refermar la continuïtat de les monges benedictines al santuari de Puiggraciós.

El bisbe de Terrassa, Salvador Cristau, que va presidir la celebració davant d’una vuitantena llarga de fidels, va desitjar que el santuari continuï sent lloc de pregària amb els germans i amb el Senyor, tot agraït a les monges la cura que n’han tingut durant més de cinquanta anys. “Les monges són testimoni de la cerca de Déu i desitjo que Puiggraciós sigui lloc i escola de pregària”, va refermar el bisbe.

La manca de noves vocacions a la vida monàstica fa planar el dubte sobre la continuïtat de les comunitats però també obre noves opcions de futur: “No sabem si, com a Pedral-

ROSER CAMINAL

“La nostra societat
està embogida de
paraula, de soroll i de
velocitat, i la natura
ens pacifica, ens torna
a connectar amb el
ritme de la terra”

**FORN DE PA
MISTRAL**

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

**DE DILLUNS A DISSABTE
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT**

Ronda de Sant Antoni, 96, Barcelona
Astúries, 35, Barcelona

Maria Teresa Botey i Rosa María de la Parra, monges de Puiggraciós, juntament amb Roser Caminal, en formalitzar-se el relleu.

bes, acabarem tancant la comunitat, però sens dubte que el que no desapareixerà mai és la vida monàstica", remarca la Roser Caminal. "El llegat de sant Benet és bo, i si és del segle VI i encara existeix, vol dir que estava ben pensat, la gràcia és el seu equilibri i la seva llibertat."

I afegeix encara: "Està naixent una cosa nova, no ens hem de tancar ni tenir por, potser hem de provar coses noves. No sabem cap on anem, però sí que hem de continuar

obrint el monestir i apostant pel treball conjunt amb els laics. S'acaba un model, però és que al llarg de la història de l'Església els models han anat variant. L'única cosa que no ha

desaparegut mai és la vida monàstica, perquè és una vocació essencial que respon al desig de plenitud, de comunió i de pregària, que es troba en tothom." ■

SALVADOR CRISTAU

"Les monges són testimoni de la cerca de Déu i desitjo que Puiggraciós sigui lloc i escola de pregària"

El 10 de febrer, festa de Santa Escolàstica, el bisbe de Terrassa va presidir la missa al santuari de Puiggraciós i es va formalitzar la renovació de la seva vinculació amb el monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Palau de la Música Catalana

Passions, rèquiems i música sacra

Dimecres, 9 d'abril – 19 h

Passió segons sant Mateu de J. S. Bach

—RIAS Kammerchor Berlin,
Akademie für Alte Musik Berlin
& Justin Doyle

Divendres, 11 d'abril – 19 h

Passió segons sant Joan de J. S. Bach

—Vox Luminis, Freiburger
Barockorchester & Lionel Meunier

Diumenge, 18 de maig – 12 h

Requiem de Fauré

—Orfeó Català & Pablo Larraz

Diumenge, 11 de maig – 12 h
Petit Palau

Stabat Mater de Knut Nystedt

—Nicolas Altstaedt
& Cor de Cambra del Palau

Dissabte, 24 de maig – 22 h

Requiem de Mozart

—Cor Jove de l'Orfeó Català
& Orquestra Universitat de València

Dimecres, 18 de juny – 20 h

Cantates per al diumenge de Jubileu

—The Constellation Ensembles
& John Eliot Gardiner

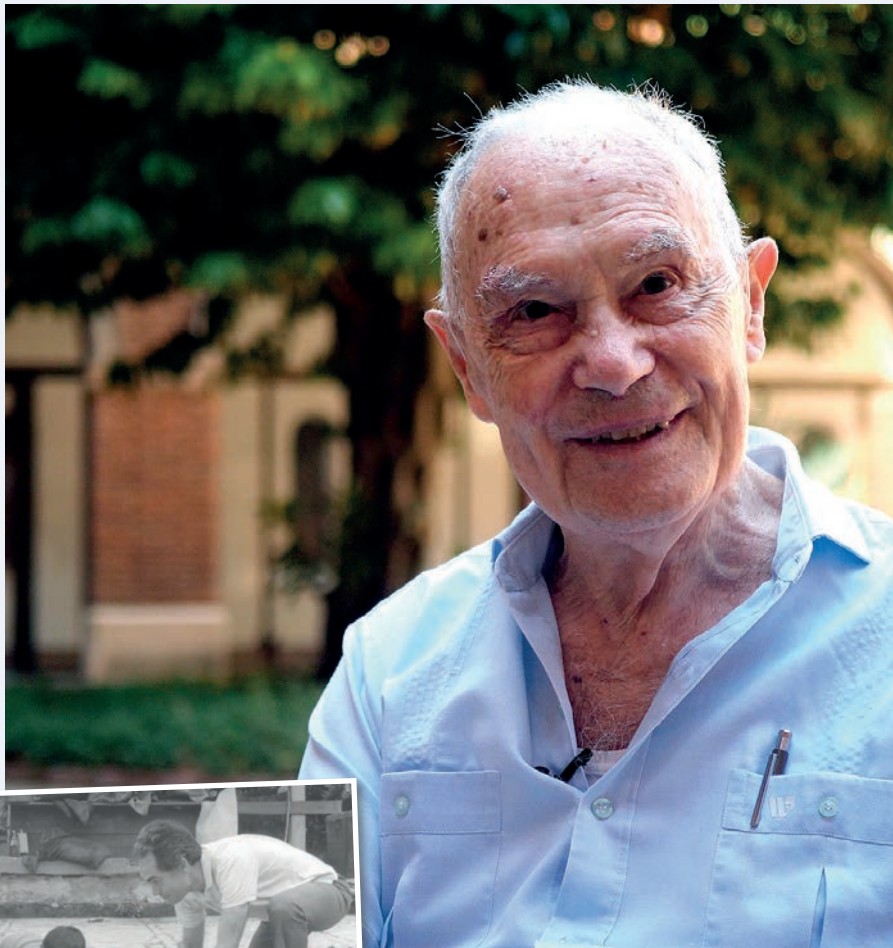
Segueix-nos
a les xarxes:

Amb el suport de:

José Ignacio González Faus, sj (1933-2025)

A Nicaragua, el 1980, durant una campanya d'alfabetització.

MANU ANDUEZA

Coordinador de l'àrea teològica de Cristianisme i Justícia

Va construir una teologia punyent, que feia pensar, que no tenia por de tractar els temes importants

José Ignacio González Faus —Chalo per als amics— va ser un gegant. Un gegant de la teologia, un dels millors i més prolífics teòlegs posteriors al Concili Vaticà II. Des de jove, ja tenia aquest reconeixement gràcies a la seva obra *La humanidad nueva*. Una obra que va presentar Jesús d'una altra manera, convidant-nos a transformar la realitat. Després de la seva cristologia, vindria la seva antropologia teològica, amb *Proyecto de hermano*. Va ser capaç de mirar el món, llegir els signes dels temps i dialogar amb ells, des d'una fe fonda posant els més vulnerables al centre de la seva refle-

xió, aquells que ell anomenava vicaris del Crist. Des d'aquí, va reflexionar al voltant de l'Església, l'economia, entre d'altres temes, tenint sempre com a horitzó el Regne de Déu.

Va construir una teologia punyent, que feia pensar, que no tenia por de tractar els temes importants per a les persones i la societat de cada moment. Una teologia que havia anat creixent al llarg del seu temps d'estudi, a Sant Cugat, a Roma, a Innsbruck. Una teologia que va madurar amb la seva experiència a Amèrica Llatina com a cristià que es deixava interpel·lar per la realitat, capaç de caminar i abaixar-se per escoltar i aprendre. Una teologia que ens va regalar en els seus llibres i quaderns —en va publicar trenta-set a Cristianisme i Justícia—, en les seves classes a la Facultat de Teologia de Catalunya i en les seves participacions a Amèrica Llatina, en els seus cursos i aportacions als seminaris de Cristianisme i Justícia.

Va ser un gegant, que ens va portar a les espatlles, ajudant-nos a veure millor i més clar, per aprofundir en la nostra fe i entendre millor l'evangelí. Per a tots aquells que l'hem conegut, ha estat un savi, un mestre, un amic, un germà i un gran creient.

D'ell, m'agradaria quedar-me amb la seva mirada i el seu somriure. Un somriure molt present en la seva vida, ple d'alegria i esperança, que ens donava força i il·lusió. I la seva mirada. Quan els seus ulls buscaven els teus, t'arribava una mirada penetrant, que veia més que altres, i parlava més que moltes paraules. Una mirada que et feia qüestionar-te al mateix temps que traslladava compassió i estima.

El seu llegat va ser immens i va ajudar molts cristians a aprofundir i tenir cura de la seva fe, a donar raó de la seva esperança. Ens queda a nosaltres pendent la tasca de fer arribar aquest llegat als homes i dones d'avui i a les properes generacions.

Descansa en pau, germà, però que el teu descans ens punxi a nosaltres per continuar proclamant el Regnat de Déu. ■

LLEIDA

Via Crucis al Sant Crist de Balaguer

Els arxiprestats de la ciutat de Lleida van celebrar el dia 9 de març el tradicional Via Crucis al Sant Crist de Balaguer. Prop d'un centenar de persones van anar resseguint les diferents estacions del Via Crucis pel recorregut del Mont Calvari, fins a arribar a la basílica del Sant Crist. El bisbe Salvador va obrir la Quaresma el Dimecres de Cendra a la catedral, on també va presidir un recés el diumenge dia 9.

VIC

Traspàs de Mn. Lluís Caralt i Roca, rector de Sant Pau de Segúries

El 6 de març va traspasar Mn. Lluís Caralt i Roca a noranta anys d'edat i seixanta-set de ministeri de prevere. Des del 1982 era el rector de Sant Pau de Segúries i de Sant Miquel de Cavallera. Persona molt estimada arreu, havia servit el seu ministeri amb amor i entrega. ACS.

TORTOSA

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El 15 de febrer es va celebrar al Seminari de Tortosa la tercera reunió del Consell Pastoral Diocesà, presidida pel bisbe Sergi Gordo i amb l'assistència de gairebé tots els membres d'aquest Consell. Sota el títol "Caminem junts plens d'esperança", es va tractar com ser una Església més diocesana, més sinodal i més missionera. Organitzats en grups, es van treballar diferents propostes per a l'Any Jubilar a nivell diocesà, arxiprestal i parroquial.

TERRASSA

Nova imatge de la Mare de Déu de la Salut a l'Ametlla del Vallès

El 9 març el bisbe Salvador Cristau va presidir la missa dominical a la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès. Hi va participar l'alcalde, Jan Santaló, i una regidora, Montse Giró, així com els infants de catequesi i les seves famílies, consells pastoral i d'economia, i un gran nombre de feligresos. També va tenir lloc la benedicció i col·locació d'una nova imatge de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi, al temple parroquial.

SOLSONA

Ritu de l'elecció a la catedral de Solsona

El 9 de març, primer diumenge de Quaresma, a la catedral de Solsona, es va celebrar el ritu de l'elecció o de la inscripció del nom, que posa fi al catecumenat de dues persones adultes de la diòcesi. Els seus rectors i catequistes consideren que ja estan preparats per rebre els sagraments de la iniciació cristiana. Ells van inscriure el seu nom en el llibre del catecúmens. El bisbe Francesc Conesa els va admetre en nom de Crist i de l'Església.

GIRONA

Trobada familiar de la catequesi de diverses parròquies de Girona

La basílica de Sant Feliu de Girona va acollir, el dissabte 8 de març, la trobada familiar de la catequesi de les parròquies del Mercadal, Sant Josep, Palau-Sacosta i Vila-roja. Segons els organitzadors, "va ser un moment per descobrir els patrons de Girona —sant Narcís i sant Feliu— i admirar la bellesa de l'art que és present en aquest espai".

URGELL

Els seminaristes del curs Propedèutic visiten la diòcesi d'Urgell

Un total de 16 seminaristes del curs propedèutic de Catalunya van visitar, els dies 6 i 7 de març, la diòcesi d'Urgell, acompanyats pel bisbe encarregat d'aquest curs, Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona. El programa de la visita formativa i convivencial a Urgell va començar el dia 6 amb l'acollida a la Casa del Bisbat per part de l'arquebisbe Joan-Enric Vives, i el bisbe coadjutor, Josep-Lluís Serrano.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Confirmacions i batejos a Brians 2

Una seixantena d'interns van participar en la missa que el bisbe Xabier Gómez va presidir al Centre Penitenciari Brians 2 el diumenge 2 de març. Va ser un moment important de comunió entre els interns que habitualment assisteixen al servei religiós d'aquest centre penitenciari. Durant la missa, el bisbe Xabier va administrar la Confirmació a quatre interns, dos dels quals també es van batejar.

TARRAGONA

Trobada diocesana d'associacions de Setmana Santa

Més d'una cinquantena de representants de les confraries, germandats i associacions de Setmana Santa d'arreu de l'arxidiòcesi de Tarragona van participar, el dia 8 de març, en la tercera edició d'aquesta trobada organitzada pel Secretariat diocesà d'associacions de Setmana Santa. La jornada va començar amb la benvinguda de l'arquebisbe Joan Planellas.

**VERÓNICA CASTILLO
HERRERÍAS**

*Responsable de Recerca i Sentit
Escoles FEDAC*

AULA EDUCATIVA

Confiem en els joves

Inspirem-los a trobar la vocació per ser testimonis de la
Bona Notícia de l'Evangelí en el món

Vivim en un món inundat per un sistema capitalista que condiciona els hàbits de consum, d'oci i, fins i tot, els nostres horaris. Tanmateix, quan parles amb joves veus en ells l'anhel de fer del món un lloc més just, bo i bell. Les seves preguntes els fan rebels i sensibles a les necessitats mediambientals, socials i polítiques.

La recerca de la vocació neix justament aquí: en la mirada de l'entorn, en el descobriment de les necessitats dels altres, en el bé comú, en adonar-nos que hi ha una missió més gran que un mateix, en connectar aquestes necessitats amb els seus talents.

La vocació alhora ve inspirada des de molt endins, on les paraules de Jesús treballen l'ànima, d'on sorgeixen les veus profètiques i poètiques que insten l'ésser humà a desvetllar la presència real del misteri

Transcendent en ell, en els altres i en el món.

Així podríem dir que la vocació està justament en l'anhel del jove ric (Mc 10,17-22), que ens recordava el Sant Pare Francesc al Congrés de les Vocacions. Un jove que, tot i complir els preceptes, detecta que li falta quelcom. I Jesús li diu: "Ven tot el que tens, dona-ho als pobres i segueix-me." La resposta de Jesús és radical, com totes les seves accions que són inici d'una nova humanitat, i ens mou al fet que el nostre propòsit de vida inundi tot el que fem en els gestos concrets de cada dia.

Al Congrés vam poder participar de diverses ponències i tallers, algunes d'orientades a la recerca d'aquest sentit de vida en els joves, a través de la paraula i l'acció. D'altres, més preocupades per la davallada de les vocacions religioses i laiques i amb una mirada dels joves

pessimista. Una mirada que, personalment em va sorprendre, perquè no és el que he viscut al costat d'ells. N'hi ha tants que volen transformar el món: surten a conèixer i compartir temps amb els sense sostre, dediquen el seu temps lliure a educar els nens i nenes en valors, organitzen campanyes solidàries, es preparen per poder anar de missions. Aquests són els joves que conec, joves que són Bona Notícia.

Amb tot, es va trobar a faltar una mirada crítica al sistema capitalista, a les estructures patriarcals i a les qüestions mediambientals, sent centrals en les encíclics i accions del Sant Pare, i tan vinculades amb la recerca vocacional a la qual insta la vivència de la Bona Nova de Jesús.

Confiem en els joves i inspirem-los a trobar la vocació per ser testimonis de la Bona Notícia de l'Evangelí en el món. ■

**JOAN RAMON FARRÉ
HUGUET**

Psicòleg de l'Àrea de Gestió del
Coneixement del Centre Català de
Solidaritat (CECAS)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Sobre la figura dels avis i les addiccions (1)

La imatge dels avis ocupa un espai mental clau a l'hora
de nodrir la necessitat bàsica de tenir consciència
d'arrelament i pertinença

L'ésser humà porta inscrit en la medul·la espinal l'arquetip del *senex*, la prefiguració de la dona i home grans que tenen experiència de viure, dels qui rebem una influència essencial en el continu procés de maduració personal. S'hagin conegut o no, la imatge dels avis ocupa un espai mental clau a l'hora de nodrir la necessitat bàsica de tenir consciència d'arrelament i pertinença. Saber d'on venim ajuda a afrontar el present i a projectar el futur. Els avis no són els pares, estan en una altra dimensió. Quan la iaia i el iaio han hagut de substituir per diferents motius totalment la figura dels pares, la teoria sistèmica ens parla que estem davant un cas d'àvia o avi absent. Un dels suports afectius del sistema familiar ha quedat tergiversat, dislocat, difuminat o desaparegut.

En les nostres societats postindustrials i tecnificades moltes persones i parts del grup familiar han hagut de migrar del poble a la ciutat, d'una regió a l'altra, d'un país o continent a un altre. Les persones necessiten millorar les seves condicions vitals per subsistir i molts cops no hi ha hagut gaires més opcions. Però amb aquesta separació del nucli d'origen i l'adaptació a un nou context —es vulgui o no— l'arrelament queda tocat. S'hauran de digerir els canvis i realitzar tot un procés de dol més o menys agut. La naturalesa de l'addicció molts cops comporta una fugida cap endavant o una evitació enfront la dificultat d'adaptació a la realitat present, als canvis vitals i al dolor de deixar enrere aspectes que fins ara eren substancials i dels quals es depenia. L'adolescent que deixa de ser

nen i encara no és un adult experimenta una llarga etapa de transició, plena de noves expectatives i possibilitats, però també de separació del nucli familiar que fins fa poc temps ho era tot. S'allunya inevitablement, experimentant el dol i el trànsit cap a noves incerteses. Cada nucli familiar haurà de viure i acompanyar aquesta lògica separació i és on les experiències prèvies dels pares davant els canvis podran facilitar o dificultar les transicions.

En aquest punt és on també l'arquetip del *Senex* hauria d'emergir per afavorir el despeniment. Ell té tota l'experiència i sap més que ningú el que representa ser nen, adolescent, adult i gran. Sap de recorreguts vitals, d'entrebancs continus i processos de dol, de separacions i de reconciliacions o no, de projectes truncats i acceptacions de la realitat. ■

Visitem l'Escola de Cultura i Idiomes Sant'Egidio al barri del Raval de Barcelona

MOLT MÉS QUE UNA ESCOLA D'IDIOMES

JOAN ANDREU PARRA

Llegó con tres heridas: / la del amor, / la de la muerte, / la de la vida.

Con tres heridas viene: / la de la vida, / la del amor, / la de la muerte.

Con tres heridas yo: / la de la vida, / la de la muerte, / la del amor.

“Mai oblidaré el poema de les tres ferides de Miguel Hernández que em va ensenyar el meu professor”, assegura emocionada la Yasmine Legré, mare originària del Marroc i una de les alumnes avantatjades de l'Escola d'Idiomes i Cultura Sant'Egidio que opera a la Capella de Sant Llàtzer, al cor del barri del Raval de Barcelona. Aquesta escola, fundada el 2011 per tres somniadors de la Comunitat de Sant'Egidio, ha vist com avançava la diversitat de l'alumnat, al principi

majoritàriament marroquí, i ara té uns 200 alumnes matriculats de 70 nacionalitats dels cinc continents i el mateix nombre en llista d'espera.

L'escola ofereix des d'alfabetització, principalment a dones magribines que no coneixen l'alfabet llatí, fins al nivell B1 d'espanyol i català. Ho fan en classes d'1 hora i mitja o 2 hores els dijous i dissabtes en aules amb uns 20 alumnes de mitjana que s'omplen sobretot en dissabte quan molts dels alumnes estan alliberats dels compromisos laborals. Una dificultat és que l'alumnat és una població amb molta mobilitat i amb una vida poc planificada per la seva precarietat. Amb tot, s'intenta que la relació sigui el màxim d'estreta possible i que els alumnes tinguin prou confiança com per sol·licitar ajuda.

L'edifici del carrer Hospital ha adoptat el nom de Casa de l'Amistat, un dels trets distintius d'aquesta escola: “A més d'Escola de Cultura i Idiomes, potser hauríem d'afegir una tercera pota, que és la convivència. Perquè va néixer a partir de la necessitat que tenen les persones que venen de fora d'integrar-se a la

nostra societat. Sabem que l'escola és un model de convivència de referència al barri”, relata el professor i cofundador Joan Dueñas.

La quinzena de professors d'aquesta escola de valors, alguns dels quals exalumnes, no dubten a proposar als alumnes que s'incorporin a les tasques que fa la Comunitat de Sant'Egidio com ara, les visites a la residència d'ancians del Poble-sec o l'ajuda en el servei de distribució d'aliments que es fa a la mateixa capella de Sant Llàtzer. Per tant, més enllà del contingut curricular en llengües, l'escola forma en ciutadania: “En un context en què el discurs xenòfob augmenta i en què al món hi ha aquesta deriva racista, un servei com aquest és un testimoni i un model de convivència; tot i la diversitat, a l'escola no hem tingut mai cap problema entre persones que provenen de cultures i països enfrontats.”

LABORATORIS DE CONVIVÈNCIA

Va ser l'any 1982 que la Comunitat de Sant'Egidio va començar els primers cursos de llengua. L'Escola

Agustí Codinach

“Tenim alumnes de tot arreu, alumnes de totes les cultures i de totes les religions”, assegura Joan Dueñas.

Agustí Codinach

Les classes són mixtes i mai monoètniques, de manera que és una ocasió per construir relacions d'amistat entre persones diferents.

YASMINE LEGREÉ
“L'Escola no només
ofereix el servei
lingüístic, ofereix
moltes opcions i obre
moltes portes: la de la
llengua, la dels valors,
la de la cultura
i la del voluntariat”

de llengua i cultura, que inicialment duia el nom del gran orientalista Louis Massignon, es va estendre per Roma i per moltes altres ciutats europees, com Milà, Nàpols, Florència, Anvers, Munic i altres, i es va transformar en un agent d'integració de gran impacte, amb desenes de milers d'estudiants. Xavier Vidal, director de l'escola del Raval, va assenyalar en l'acte d'inauguració del nou curs i lliurament de diplomes el 5 d'octubre passat que era una oportunitat per mostrar “com imaginem la pau a l'Escola de Cultura i Idiomes”. Jaume Castro va subratllar la importància de “l'aprenentatge de la llengua com a eina de la conversa i el diàleg, fonaments d'una cultura de pau i decisiva per la integració i la convivència”. I Dueñas va assenyalar que “davant d'un món travessat pels conflictes, la paraula és l'única esperança, perquè la paraula és diàleg enfront de la guerra, és acord enfront de la violència”.

Yasmine Legréé va arribar a Catalunya l'octubre passat per raons mèdiques del fill i va entendre que el primer pas que havia de fer era aprendre la llengua per “poder comunicar-me, per integrar-me a la societat i a la comunitat i per poder aconseguir una oportunitat laboral”. Poc després va poder ingressar a aquesta escola “que no només ofereix el servei lingüístic, ofereix moltes opcions i obre moltes portes: la porta de la llengua, per aprendre els dos idiomes que necessitem aquí; la porta dels valors, perquè a classe hi ha molta diversitat, moltes diferències d'origen, edat... que ens porta a la convivència, a l'escolta activa, al respecte mutu; la porta de la cultura, perquè aprenem les festivitats, la tradició i la història d'aquest país i també la literatura i l'art; i la quarta porta, que per a mi és un món màgic, el treball de voluntària a Sant'Egidio”.

Els ulls de la Yasmine brillen

Lliurament de diplomes als alumnes de l'Escola el 5 d'octubre passat.

JOAN DUEÑAS
 “L'Escola va néixer a partir de la necessitat que tenen les persones que venen de fora d'integrar-se a la nostra societat. Sabem que l'escola és un model de convivència de referència al barri”

quan explica com fa el pollastre per al dinar mensual per als ancians que preparen a Sant'Egidio. Dueñas recorda l'origen d'aquesta iniciativa per posar en connexió els ancians del barri amb les persones que venien de fora: “Quan van començar a venir els alumnes a l'escola es va omplir de persones amb vel, amb turbant, persones diferents que parlaven idiomes que no entenien, i això creava una certa recança en els veïns. Vam pensar que havíem de trencar aquest mur, aquesta barrera de desconfiança i de por, i vam convidar els ancians a venir a dinar, fent nosaltres el dinar, servint-lo i després menjant plegats. Va ser un goig veure que a l'hora de seure a taula i explicar les seves històries, els ancians podien veure que els migrants són persones iguals. A més, molts ancians que tenien el record de la Guerra Civil estaven dinant amb persones que fugien de la guerra de Síria o d'altres països. I aquest compartir també ens humanitza a tots.”

L'equip de professors ofereix també un testimoni de voluntariat: “Pensem que la gratuïtat és un valor, tant per als alumnes, que no han de pagar res, com per als que fem les classes, que no cobrem res”, apunta Dueñas, educador social en actiu i vinculat a la Comunitat de Sant'Egidio des de fa tres dècades, el voluntariat del qual se sustenta en el fet que “no fem assistència, sinó que compartim un somni: poder transformar el món”. ■

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

El “Full” ens ajuda a obrir-nos a tota la comunitat diocesana i també universal, i ens fa redescobrir la nostra pertinença més genuïna

Setanta-cinc anys de “Full Dominical”

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, aquesta setmana, el *Full Dominical* ha complert setanta-cinc anys. Era el dia 19 de març del 1950, solemnitat de Sant Josep. D'aquí que, juntament amb aquesta edició, hi trobareu la primera làmina d'una sèrie de dotze que s'entregaran cada primer diumenge de mes, on fem memòria dels primers fulls dominicals editats.

La història dels fulls parroquials o diocesans, però, ve de més lluny. Val a dir que, a banda d'iniciatives de parròquies concretes, a partir del 6 de gener de l'any 1907, per iniciativa del bisbe Torras i Bages, havia començat

a sortir una *Fulla Dominical*, amb la benedicció de la majoria dels bisbes de Catalunya que, a Tarragona, no va acabar de quallar.

No va ser fins l'any 1950 quan l'arquebisbe Benjamín de Arriba y Castro va prendre la iniciativa de fer un *Full* propi per a Tarragona. En una circular als rectors, n'exposava el projecte, indicant que tindria, fins i tot, algun article en català. Es deixava lliure la quarta pàgina perquè cada parròquia hi pogués imprimir les notícies locals. L'any 1977, el nostre *Full* s'unia al de les diòcesis de Vic i Solsona, tot i que es mantien pàgines pròpies. L'arquebisbe Josep Pont i Gol deia en la presentació: “S'imposa la necessitat d'una creixent vertebració de les Esglésies de Catalunya [...]. Precisament, per tal de fer més efectiva aquesta amistat pastoral, tots plegats hem pensat que fora interessant de fer la prova de sumar l'esforç i l'afany” de fer un *Full* conjunt. Aquesta unitat perdurà fins l'any 2001, quan l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach es desvinculà del projecte.

I és així com, setmana rere setmana, any rere any, el nostre *Full* ha arribat als setanta-cinc anys. I si Déu

hovol i nosaltres també ho volem seguir el seu camí cap a noves fites. Com un company fidel, i procurant adaptar-se al pas dels temps, arriba cada cap de setmana a les nostres mans i ens l'enduem a casa com un complement d'allò que hem viscut a l'església amb la nostra comunitat. El *Full* ens ajuda a obrir-nos a tota la comunitat diocesana i també universal, i ens fa redescobrir la nostra pertinença més genuïna. Ens relliga al bisbe propi, que ens escriu una carta cada setmana. El *Full* diu i ens comenta la Paraula de Déu i ens assabenta de les notícies d'altres comunitats. Ens posa al dia del que viu la nostra Església, ens proposa de reflexionar sobre molts temes que afecten la nostra acció en el món i ens fa conèixer personatges i grups que estimulen la nostra vida de fe. Així esdevé com aquella petita gota d'aigua que forada la roca. Algun dia convindrà analitzar amb precisió la història interna i externa del nostre *Full*. Amb tot, podem estar segurs que ha nodrit la fe de molta gent i que ha cooperat a fer-los sentir membres vius de la diòcesi i de les seves respectives comunitats. Per molts anys!

Ben vostre. ■

La Pasqua ha ser per a tots
el centre de la fe i la garantia de la nostra
esperança

Acollim el missatge d'esperança del Papa

JOAN-ENRIC VIVES
Arquebisbe d'Urgell

Des de l'hospital i perquè visquem una fructuosa Quaresma, el papa Francesc fa un mes ens va enviar el seu missatge per a aquesta Quaresma, el lema del qual és "Caminem junts en l'esperança". Comença dient: "Amb el signe penitencial de les cendres al cap, iniciem el pelegrinatge anual de la santa Quaresma, en la fe i en l'esperança. L'Església, mare i mestra, ens convida a preparar els nostres cors i a obrir-nos a la gràcia de Déu per poder celebrar amb gran alegria el triomf pasqual de Crist, el Senyor, sobre el pecat i la mort." La Pasqua ha ser per a tots el centre de la fe i la garantia de la nostra esperança. No podem quedar-nos en una espera

passiva de Pasqua, sinó esperar activament, decididament, cap al bé i la millora de les nostres vides, que això és la conversió.

Aquesta és la Quaresma de l'Any Jubilar de l'esperança. Què significa "caminar junts en l'esperança"? El terme "caminar" evoca el llarg i difícil èxode del poble d'Israel des de l'esclavatge fins a la llibertat. Tots som pelegrins en aquest món, "pelegrins d'esperança". El Papa anima a preguntar-nos si realment estem en camí o ens trobem paralitzats, amb pors i sense esperança. I anima a fer un exercici quaresmal: confrontar-nos amb alguna realitat concreta d'algun migrant o persona sofrent, deixant que ens interpel·li.

En segon lloc, el Papa proposa que caminem "junts". No podem ser viatgers solitaris sinó que Déu ha d'impulsar-nos a sortir de nosaltres mateixos i anar vers Déu i els germans. El terme "junts" parla de comunió, de treballar per la unitat, al costat dels altres, sense dominar ni deixar que ningú quedi enrere o exclòs. Anima a caminar en la mateixa direcció, vers la mateixa meta, escoltant-nos uns als altres amb amor i paciència. El Papa demana que en aquesta Quaresma ens preguntem si en la nostra

vida concreta (de treball, família, comunitat...) som capaços de caminar amb els altres, d'escoltar-nos, de vèncer la temptació de tancar-nos i preocupar-nos només de les nostres necessitats, si realment tenim una actitud d'acollida dels altres, sincera, concreta, compromesa... El Papa ho anomena conversió a la sinodalitat.

En tercer lloc el missatge proposa "l'esperança que no pot defraudar" (cf. Rm 5,5), missatge central del Jubileu. Ella ha de ser l'horitzó del camí quaresmal: la victòria pasqual. Aquesta és la tercera crida a la conversió: l'esperança, la confiança en Déu i en la seva gran promesa, la vida eterna. El Papa ens pregunta si tenim la convicció que Déu pot perdonar els pecats o ens comportem com si ens poguéssim salvar sols. Vivim concretament l'esperança que ajuda a llegir els esdeveniments de la història i impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna? L'esperança és l'àncora de l'ànima, segura i ferma.

Busquem el Senyor ara que es deixa trobar. Invoquem-lo ara que és a prop, cantem aquests dies. Trobar-lo i configurar-nos amb la seva passió i la seva resurrecció és la vida veritable i la font de la nostra esperança. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Qui era Flavi Josep i què diu sobre Jesús?

AGUSTÍ BORRELL

Biblista

Flavi Josep, un historiador jueu del segle I, és la font més important per conèixer el judaisme del temps del Nou Testament. Va néixer a Jerusalem cap al 37 dC en una família sacerdotal i va morir el 94 dC, probablement a Roma. Després d'explorar els diversos grups jueus, es va unir als fariseus. El 64 dC va anar a Roma, on es va relacionar amb figures influents. Tot i aconsellar als jueus que no es revoltessin contra els romans, va participar en la primera guerra jueva (66 dC) com a comandant a Galilea. Derrotat, es va rendir als romans i va predir que Vespasià, cap dels exèrcits romans, seria emperador, fet que li va valer el seu alliberament. Es va establir a Roma i va adoptar el nom de Flavi Josep en honor de la família imperial.

Les seves obres principals inclouen *La guerra jueva*, on descriu la inutilitat de la revolta contra Roma; *Antiguitats jueves*, una història dels jueus des de la creació del món fins a la guerra jueva; i l'autobiografia *Vida de Josep*. En els seus escrits, esmenta Pilat, Joan Baptista i Jesús. L'anomenat "Testimoni flavià" (*Antiguitats* 18.3.3 § 63-64) és un passatge controvertit que descriu Jesús com un home savi i Messies, però s'ha debatut si és en part una interpolació cristiana. Un altre fragment (*Antiguitats* 20,9,1), considerat fidedigne, esmenta Jaume, germà de Jesús. Aquestes referències a Jesús, juntament amb les dels historiadors romans Tàcit i Suetoni, són les més antigues que es troben en textos no cristians.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Encara hi som a temps!

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Dues idees dominen aquests versets. D'una banda, la necessitat de la conversió i de fer un canvi en les nostres vides; de l'altra, que tot canvi requereix un temps.

Uns desconeguts s'adrecen a Jesús per explicar-li la mort violenta d'uns galileus. Aquesta trista notícia deixa entreveure la teologia rabínica que relacionava una mort cruel amb la condemna de Déu pel greu pecat comès. Jesús que percep com aquella gent només veu la culpa en els altres, però no en ells, els respon amb unes observacions sobre la culpabilitat dels galileus i hi afegeix la mort accidental d'uns habitants de Jerusalem, dient que ni uns ni altres eren més pecadors que la resta de conciutadans. Jesús es mostra contrari a un Déu que castiga i aplica una justícia mecanicista: tal fas, tal trobaràs. La mort arriba quan menys s'espera, pot ser per accident, per la violència d'un altre o per altres motius. El que cal és penedir-se i convertir-se. Per dues vegades Jesús adverteix als qui han portat aquesta fatal notícia que si no es converteixen, acabaran igual. El que compta és la confiança en Déu Pare, malgrat els dubtes i els errors que es puguin cometre; cal tornar al Pare. Jesús interpel·la els seus interlocutors perquè canviïn i en lloc de

mirar què fan els altres, es mirin a ells mateixos.

El canvi en les nostres vides no és fàcil. Jesús ho sap. La segona part de la lectura és una paràbola que ens fa reflexionar i ens encoratja a aconseguir-ho: encara hi som a temps. Una figuera sense figues és la imatge de la inutilitat d'un arbre sense fruits. La paciència del vinyater que té cura del camp del propietari és gran. Es mostra generós, cuidarà ell mateix de la figuera i demana al seu amo més temps perquè doni fruits. Jesús espera i confia en nosaltres. Vol que siguem una comunitat fructífera. Hem estat batejats, celebrem l'Eucaristia, ens convertim cada dia i sempre hem de donar fruits. Potser la gent ens reconeix com a cristians, però si no donem fruits, estem donant un bon exemple de fe? Cal mantenir una figuera si no dona figues?

Podem i hem de parlar amb Déu, com el vinyater fa amb l'amo del camp. Déu vol que el cerquem i que li parlem perquè sense Déu no hi ha vida. Ell sempre és al costat nostre per respondre els nostres dubtes, entén les nostres mancances i desitja que siguem perseverants i donem fruits. No perd mai l'esperança, sap que ens esforçarem i que ens convertirem a temps. ■

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 3,1-8a.10.13-15

Jo-soc m'envia a vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: "Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa." El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: "Moisès, Moisès." Ell respongué: "Aquí em teniu." Déu li digué: "No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada." I afegí: "Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob." Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: "He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regala llet i mel." Moisès digué a Déu: "Quan aniré a trobar els israelites i els diré: 'El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres', si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?" Déu li contestà: "Jo soc el qui soc." I afegí: "Respon així als israelites: 'Jo-soc m'envia a vosaltres.'" Déu digué encara a Moisès: "Digues això als israelites: 'Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres.' Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions."

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom.

Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, sentència a favor d'ells. Ha revelat a Moisès els seus camins, el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

"El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor." El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. R.

Vers abans de l'Evangeli

Convertiu-vos, diu el Senyor, que el regne del cel a prop.

Evangeli

Lc 13,1-9

Si no us convertiu, tots acabareu malament

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: "Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que

Lectura segona

1Co 10,1-6.10-12

La vida del poble amb Moisès al desert, va ser escrita per advertir-nos a nosaltres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual." I els digué aquesta paràbola: "Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: 'Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?' Ell li contestà: 'Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar.'"

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 3

Març

23. DIUMENGE

III diumenge de Quaresma, Morat. Lectures: Èxode 3,1-8a.13-15 / Salm 102 / 1 Corintis 10,1-6.10-13 / Lluc 13,1-9
SANTORAL: Josep Oriol, prev.; Torribí de Mogrovejo, rel.

24. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30
SANTORAL: Agapit, b.; Caterina de Suècia, rel.; Òscar Romero, arq. i mr.; Simó, mr.

25. DIMARTS

Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38
SANTORAL: Dula, mr.; Humbert, ab.; Ireneu, b.; Margarida Clithrow, mr.

26. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,1-5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19
SANTORAL: Brauli, b.; Màxima, mr.

27. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23
SANTORAL: Alexandre, mr.; Lídia, mr.; Rupert, b.

28. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34
SANTORAL: Càstor, mr.; Doroteu, ab.; Guntram, rei; Sixt III, p.

29. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Joan 18,9-14
SANTORAL: Beatriu de Silva, rel.; Ciril, diac. i mr.; Eustaci, ab.

El Sant 29 de març

Beatriu de Silva, fundadora

Nascuda el 1424 a Portugal, Beatriu de Silva va ser la fundadora de l'Orde de la Immaculada Concepció. Va créixer en una família noble portuguesa, però des de jove ja va sentir la crida a la vida religiosa. Tot i les dificultats i la pressió familiar per casar-se, Beatriu finalment va poder triar el camí de la vida consagrada, una vida de servei a Déu. La seva profunda espiritualitat i devoció la van ajudar a fundar la Congregació de les Agustines Recolectes. Aquest orde es basava en la vida en comunitat, la pregària, el silenci i la recerca de la perfec-

ció cristiana. En només 25 anys d'existència, aquest orde ja tenia 25 convents arreu d'Espanya, Europa i fins i tot Amèrica, on va arribar-hi el 1530. La fundadora, a més, va ser un model d'humilitat i entrega, mostrant una gran compassió pels més necessitats i impulsant la vida espiritual de les seves monges i d'altres que la seguien. La santa va morir el 1492 a Toledo, i va ser beatificada pel papa Pau VI el 1976. La seva figura continua sent una font d'inspiració per a tots aquells que cerquen una vida dedicada a l'amor i el servei de Déu.

RAFAEL SERRA Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

Durant la Quaresma l'Església retorna a l'essencial. I l'essencial és Crist mateix. Allí troba el seu tresor i des d'allí es configura a la imatge del mateix Senyor

Deixem que la gràcia del Jubileu actui

La Quaresma que celebrem la vivim dins de l'Any Jubilar. Any veritablement sant. Peregrinem als sants llocs del Jubileu que han estat designats a les diòcesis. Tot és simbòlic. Peregrinar significa que el cristià és un pelegrí (*Homo viator*). És el camí que fem tots cap a Déu Pare, vers el Regne. Caminem de la mà de l'esperança.

Crist ens ha obert el camí viu i nou (He 10,20). Ens precedeix sempre la Creu del Senyor. Mai m'ha agradat l'aforisme: "És més important el camí que la meta." Això no és cristià. Sense meta no hi ha camí, si no sabem per què i cap a on peregrinem, quin sentit té el camí? Peregrinar a una església jubilar no es justifica per ell mateix, sinó pel que fem a l'església jubilar. I el que fem allí és celebrar els sacraments. Havent professat la fe, celebrem els sacraments de la fe. La reconciliació sacramental, tan oblidada, i la comunió sacramental. Rebre el sacrament de la Reconciliació és més gran que rebre una indulgència. Això és clar. No ens avergonyim de predicar el sacrament, fem-ne catequesi i que els fidels en trobin ocasió, oportunitat i disponibilitat per part dels preveres per rebre'l. El sacrament de la Penitència forma part dels dons pasquals del Senyor i l'Església sempre ha reconciliat els penitents amb temor de Déu, misericòrdia i sigil.

Un Any Jubilar és fonamentalment un temps penitencial. El segell del perdó de Déu fa possible un nou començament de vida cristiana. Rebre el sacrament de la Penitència és retrobar nova la primera gràcia, la del baptisme.

És d'aquests sacraments que el Senyor enforteix i amb el qual fa créixer la seva Església. La litúrgia de l'Església no és cerimònia o quelcom extern. És l'exercici del sacerdoci de Crist. Ell actua en els seus sacraments. L'autor principal de la litúrgia és el mateix Senyor glorificat. Per això la litúrgia de l'Església és decisiva per a la seva vida. És essencial. Sense sacraments no existiria l'Església. Durant la Quaresma l'Església retorna a l'essencial. I l'essencial és Crist mateix. Allí troba el seu tresor i des d'allí es configura a la imatge del mateix Senyor. Tota ideologia distorsiona o edulcora el misteri de Crist. La litúrgia ens porta al centre de la fe que és Crist.

Visquem aquesta Quaresma ben a prop del Senyor, ben units a Ell. Peregrinem de la mà de l'esperança. Ben units, amb els germans, a l'Església. La fecunditat en ordre a l'evangelització rau en l'espiritualitat. Deixem que la gràcia del Jubileu actui, no siguem impacients. Déu prepara els seus dons per a aquells que estima. Preguem també pel papa Francesc. Que el Senyor l'acompanyi. Preguar pel Papa i per les seves intencions és pregar per tota l'Església. ■

Reptes de futur per a l'Església (I)

Agustí Codinach

La parròquia és la llar on la vida de fe s'alimenta i es comparteix.

JOAQUÍN IGLESIAS

El Concili Vaticà II va impulsar un floriment de moviments laicals dins de l'Església. Aquest dinamisme ha palesat el compromís dels laics i la seva responsabilitat en l'evangelització del món. Avui, més que mai, són conscients de la seva missió a l'Església, a la societat i a la cultura.

Això no obstant, des de l'any 2000, aquest ímpetu ha començat a minvar. La manca d'un relleu generacional ha afeblit la seva continuï-

**L'ésser humà
anhela sentit,
transcendència i
encontre amb Déu**

tat: molts joves no han continuat les passes dels seus pares. Alhora, els moviments laicals, que van créixer amb vigor entre els anys seixanta i vuitanta, corren el risc de tancar-se en si mateixos. En ocasions, es desconnecten de la vida parroquial i perden el contacte amb la comunitat eclesial en el seu conjunt.

Per evitar aquesta fragmentació, els líders d'aquests moviments han de redescobrir la parròquia com a espai comú de convergència i comunió, sense perdre'n la identitat. La parròquia no és tan sols una estructura, sinó la llar on la vida de fe s'alimenta i es comparteix. Si els moviments s'aïllen en una autoreferencialitat estèril, el seu testimoni perdrà força i fecunditat.

El repte rau a cercar una autèntica sintonia amb la comunitat parroquial, especialment amb els joves compromesos. Només així l'Església

podrà continuar sent un lloc viu i fecund.

Paral·lelament a l'apogeu del laïc-cat, l'Església ha enfrontat una preocupant crisi vocacional. La identitat sacerdotal ha estat desdibuixada i, en molts casos, desplaçada. En l'intent de respondre als reptes de la cultura moderna, hi ha sacerdots que han assumit un paper més social que no pas espiritual, i corren el risc de diluir la seva missió. És innegable que l'Església ha d'estar al servei dels més necessitats, però la seva tasca no es pot reduir a una acció merament assistencialista.

L'ésser humà no tan sols té necessitats materials o psicològiques: en el més pregon del seu ésser, anhel·la sentit, transcendència i encontre amb Déu. I aquí és on el sacerdot ha de centrar la seva missió: alimentar la vida espiritual dels fidels i guiar-los en el seu camí de fe. ■

Cartes

Esperança generosa

L'escrit d'en Josep Fajardo (publicat a el 23 de febrer passat a *Catalunya Cristiana*), intern al CP Brians 2, m'ha ajudat a conèixer les petites esperances que animen la vida de cada dia d'una persona privada de la seva llibertat. Per exemple, rebre una notícia, una carta, la visita d'un familiar, celebrar l'eucaristia el diumenge, l'estimació dels companys... És comprensible que en Josep, privat com està de "llibertat", ens digui que "amb esperança espero la llibertat"...

Però, a més d'això, el més sorprenent és que en Josep allargui la seva esperança més enllà de les quatre parets de la presó i ens recordi a tots que "hem de treballar per un món més just i solidari", per "la pau arreu del món" i que també agraeixi la solidaritat amb els damnificats dels aiguats de València, i pensi amb la gent que ho ha perdut tot a causa d'aquesta tragèdia. En Josep sap agermanar les petites esperances amb les grans esperances, unes i altres se les sap fer seves, i tenen cabuda en el seu cor.

Josep, gràcies pel teu testimoni i per compartir amb nosaltres, els lectors de *Catalunya Cristiana*, el que et suggereix la paraula esperança — que dius que trobes tan bonica — i tan "esperançadora". Ens fas bé a tots. La teva esperança és generosa i contagiosa.

MIREIA FATJÓ i ARTÉS

Missa de l'Àngelus

Fa anys que en aquesta celebració eucarística servidora tocava l'harmonium amb un cor de dones que cantaven. Quins bells records!

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Ironia, sarcasme i burla

Quan s'expressa quelcom radicalment contrari a allò que es vol donar a entendre, ens trobem davant del que es coneix com a ironia, molt diferent a fer servir el sarcasme com a sistema o la burla com a eina.

Tot i que els esmentats termes puguin ser considerats com a sinònims, la realitat és que el seu veritable significat és molt diferent. La ironia, si s'usa amb intel·ligència i amb humor, no té per què ser ofensiva, sinó més aviat el contrari. Tanmateix, amb el sarcasme es tendeix a ridiculitzar, mentre que amb la burla es busca directament la humiliació o la desqualificació. Un sí majúscul, per tant, a la ironia; segons com, també al sarcasme; i un no sense pal·liatius a la burla.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Els cultes de les germanats

Les germanats i confraries d'Andalusia celebren els seus cultes davant les imatges que han de sortir en processó per Setmana Santa. Fa uns dies participava en un dels quinzenaris que se celebren davant les imatges de passió, davant d'una imatge d'un Crucificat. Vaig voler subratllar el significat profund de cada "estació de penitència" protagonitzat per les nostres germanats. Cada confraria intenta mostrar Déu, a través de les seves imatges, amb símbols i missatges. I vaig voler enumerar les diferents presències de Déu al món.

En aquest ambient tan contaminat de lluites fraticides, d'enganys clamorosos, de cruïlles ardents que semblen temor i terror entre amenaces de guerres i de morts, on podem trobar Déu? On localitzem els cristians Déu?, no situem nosaltres Déu, sinó que és Déu qui ens situa a nosaltres i ens "cita" on Ell vol. El gran teòleg Olegario González de Cardedal enumera els llocs on Déu se'ns ha donat i podem trobar-lo: "En la mateixa consciència; en la història anterior dels seus testimonis, profetes, savis, orants; en la natura com a realitat; en el proïsme; en el món com a totalitat de cosmos, espai i temps; en Jesucrist: el seu destí, el seu missatge, la seva persona; en la seva Església."

Hi ha llocs comuns que Déu ens ha ofert a tots, i hi ha llocs propis on se'ns vol donar a cadascú. Ho fa a través dels seus missatgers, persones concretes que anirem trobant i que ens condueixen al seu semblant, a les seves paraules o seus gestos, un "encàrrec de part de Déu".

Les germanats i confraries formen part d'aquests "paisatges religiosos" on Déu es manifesta a través de la religiositat popular, oferint en forma de representació els missatges més profunds del cristianisme.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Màxim reconeixement institucional al diàleg i la convivència interreligiosa

El Palau de la Generalitat va acollir l'acte de celebració de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional

**CARME MUNTÉ
MARGALEF**

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

L'entorn: el Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat de Catalunya; la presidència: a càrrec del president Salvador Illa, acompanyat pel president del Parlament de Catalunya, Josep Rull; l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni; el conseller de Justícia, Ramon Espadaler, i el director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas, entre d'altres.

Així es va celebrar, el dimarts 11 de març, l'acte institucional amb motiu de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional, una iniciativa impulsada el 2010 per l'ONU i que a casa nostra organitzen conjuntament la Generalitat, l'Ajuntament i el Grup de Treball Estable de Religions. Màxim reconeixement institucional, per tant, per commemorar un acte que posa l'accent en la importància del diàleg i la convivència entre religions com a elements clau en la cultura de pau.

El Grup de Treball Estable de Religions (GTER), que justament enguany celebra el seu vintè aniversari, és un exemple, com van dir els seus responsables, de pedagogia de l'acció. En formen part representants oficials de cada religió —mossèn Antoni Matabosch n'és el representant catòlic— i a partir de les seves trobades mensuals han generat un àmbit de cultura de pau en el dia a dia. “És el primer grup de treball estable a Catalunya i l'Estat espanyol, un model singular a escala europea que reflecteix la Catalunya acollidora i oberta”, va manifestar Mohamed Halhoul, president del GTER. Alhora que també va destacar que “esdevé un factor d'integració on la llengua i la cultura catalana són fonamentals”.

En les seves intervencions, tant Salvador Illa com Jaume Collboni van posar en valor la pluralitat cultural i religiosa de casa nostra i la importància que existeixin grups de diàleg interreligiós com el GTER. “El reconeixement al dret a la llibertat religiosa és bàsic per a la convivència en la societat”, va dir Collboni. I Salvador Illa, que va iniciar el seu parlament amb unes paraules de suport i escalf als amics i familiars dels alpinistes accidentats a Armènia, va fer un paral·lelisme entre l'acte institucional amb motiu de la Setmana de l'Harmonia Interconfessional i la iniciativa del veler Bel Espoir, inspirada en el papa Francesc i que esdevé una ruta per la pau a través del Mediterrani, amb 200 joves tri-

**SALVADOR
ILLA**
“Ara més que mai necessitem una base de valors compartits importants”

Autoritats polítiques i religioses en l'acte institucional al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

L'abadessa Maria del Mar Albajar va posar en valor la importància de les religions per afavorir una cultura de pau.

la Generalitat. I en aquest sentit, va destacar els valors de la fraternitat, l'esperança i la veritat, “tres valors que són àmpliament compartits i que ens permeten desenvolupar la nostra vida amb llibertat”.

L'acte institucional va ser conduït per la pastora evangèlica Ruth Giordano i va comptar amb l'actuació del duet Lala Tamar & Ofer Ronen, que va interpretar tres peces tradicionals i originals amb llaüt àrab, guitarra i veu. Qui també va intervenir en l'acte va ser Maria del Mar Albajar, abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat, que va recordar que “totes les confessions religioses hem de col·laborar per promoure la pau al món” i va fer una dissertació sobre el sentit de les religions, i del monaquisme en concret, que és apuntar a una realitat que està molt més enllà. “La vida religiosa i monàstica deixa un espai al buit i en té cura”, va dir Albajar. ■

pulants de diferents cultures, nacions i religions.

“Ara més que mai necessitem una base de valors compartits importants”, va manifestar el president de

Centre Odontològic

PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

“La Passió d’Esparreguera”, un espectacle extraordinari

N’hi ha dues versions: la clàssica i la de nou format

© Marc Marín Fotografia

Un dels moments més emocionants: l'entrada de Jesús a Jerusalem.

REDACCIÓ

La Passió d’Esparreguera (la-passio.net) va iniciar el 16 de març la nova temporada amb la mateixa il·lusió i ambició que sempre ha caracteritzat aquesta gran producció. L’objectiu principal d’aquest any és continuar consolidant el projecte començat el 2022, aprofundint en les diferències entre els dos formats de l’espectacle —la versió tradicional i el nou format— per tal d’oferir al públic experiències úniques i complementàries.

Pel que fa a la versió tradicional, és l’única Passió catalana que manté aquesta estructura tradicional, un fet singular en el seu gènere. L’espectacle es divideix en quatre actes: dos al matí, centrats en la vida pública de Jesús, i dos a la tarda, que represen-

ten la seva passió, mort i resurrecció.

Un dels trets rellevants d’aquesta versió és el text, escrit en poesia, amb un lèxic ric, frases elaborades i un registre lingüístic de gran bellesa clàssica. La declamació del text és especialment mesurada, així com les mutacions entre quadres, que segueixen un estil tradicional per mantenir l’essència de les Passions antigues. Cada acte és una unitat narrativa amb intenció pròpia, consolidant-se com l’últim testimoni d’aquesta estructura clàssica.

Per la seva banda, el nou format aposta per una estructura més pròpia del teatre contemporani. Els quadres estan totalment connectats, sense pauses, oferint un espectacle àgil que manté l’atenció i les emocions de l’espectador de principi a fi.

El text és actual i directe, i apel·la als sentiments humans més universals i connecta amb les emocions del

públic d’avui. Aquesta versió destaca per la seva capacitat de generar un impacte emocional immediat, tot respectant l’essència de la tradició. A més, la teatralització més moderna de l’escenografia fa que sigui un format visualment innovador i captivador.

La Passió d’Esparreguera està concebuda no com una obra de teatre convencional, sinó com un espectacle total que combina música, text i escenografia. L’equip de direcció artística està encapçalat per Robert Govern. La direcció musical és d’Anna Niebla, Hèctor Martínez i Marc Paredes, amb orquestra i cor en directe, un dels grans distintius que la fan única.

Les següents representacions del format tradicional es duen a terme el 23 i 30 de març i 6 d’abril i les del nou format, el 12, 18, 26 i 27 d’abril i 1 de maig. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La contaminació per microplàstics continua augmentant

Flickr / caroline legg

Un estudi ha trobat partícules de microplàstics en l'alè de dofins mulars.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Pot acabar sent alarmant. Ja vam parlar dels plàstics en general, que són una font de contaminació enorme. Però no vam especificar el que fan els anomenats microplàstics, que són les partícules que resulten de la descomposició dels embolcalls plàstics que tots coneixem. Sabem que actualment cada any gairebé dos milions de tones de plàstics acaben als oceans. A més, cal afegir que aquesta substància tam-

bé es descompon en part i flota en l'aire i en l'aigua en partícules que no es perceben amb la vista, però sí en els pulmons dels animals terrestres que habiten el nostre planeta, inclosos els humans. S'ha calculat que les persones podem ingerir, sense adonar-nos-en, més de 100.000 partícules a l'any a través de la respiració, però també amb l'aigua i els aliments.

Perquè s'ha trobat que aquesta mena de contaminació s'ha estès per tot arreu: a l'Everest, a la neu de l'Àrtic, als núvols i... fins i tot als pulmons d'animals que viuen al mar, com són els dofins. Tenim plàstics a dojo, no hi ha cap lloc segur per allunyar-nos-en. Com sabeu, els dofins no són peixos sinó cetacis, com les balenes, i respiren, com les bèsties de terra, de l'aire atmosfèric. I han estat objecte d'un estudi particular per part del Centre de Salut Costa-

nera de la Universitat de Charleston (Carolina del Sud), dirigit per Leslie B. Hart, que n'és la codirectora. Van recollir mostres de l'alè exhalat per onze dofins mulars i van trobar partícules de microplàstics en l'alè de tots els analitzats, que havien estat extrets de platges molt diverses. Aquests animals marins aguanten la respiració per perseguir les preses aquàtiques sota l'aigua i tenen una gran capacitat pulmonar, per això no és estrany que absorbeixin dosis més elevades de plàstics que altres animals, però aquest estudi no ha fet res més que confirmar el que ja sabíem: que els plàstics ho han envaït tot.

La conseqüència de tot això és que cal reduir el consum de matèries plàstiques. Cal prendre consciència de la necessitat de fer-ho, i tots podem fer-hi alguna cosa abans no ens trobem ofegats per aquesta substància que no para de contaminar. ■

TRADICIONS REMEIERES

La verdolaga

Flickr / Andreas Rockstein

La verdolaga té nombroses propietats depuratives i diürètiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La verdolaga (llat., *Portulaca oleracea*; cast., *verdolaga*) és una planta que podem qualificar d'hortalissa, car comptem amb una variant conreada a les hortes —l'anomenada *sativa*— que és força estimada com a menja refrescant i mineralitzant. Formà part, d'una manera molt destacada, del conjunt de les verdures trossejades per a l'enciamet, és a dir, l'amanida que solien prendre els antics caputxins i caputxines en la col·lació vespertina dels dies penitencials de dejuni.

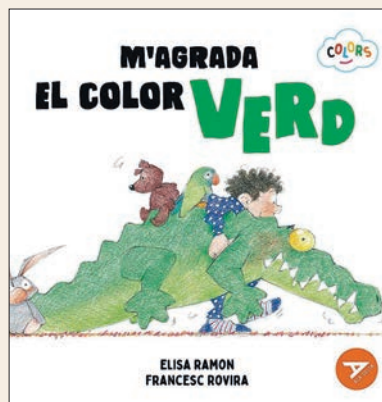
Els antics frares descriviren la verdolaga talment com si fos una hortalissa: “*La verdolaga es planta hortense y se usa como verdura. Es un verdadero veneno para la lombriz solitaria que tiene su asiento en los intestinos del hombre*” (veg. *Secretos y procedimientos*, 156).

La verdolaga gaudeix de nombroses propietats refrescants, depuratives i diürètiques, a propòsit de les quals l'any 1751 fra Jacint de Sarrià escriví que “las Verdulagas aplicadas en forma de emplastre mitigan lo dolor del cap, y van bé contra la inflamació dels ulls y de las demás parts del cos, y tempera los incordis del ventrell y budells, y refrena lo demasiat apetit de la carn. Ben cuytas y menjadas són bonas per matar los cuchs, y contra los fluxos de sanch del pit” (BHC, *De algunas herbas*, f. 139).

Gràcies a les peculiars virtuts

refrescants de la verdolaga, els hortolans caputxins preparaven un emplastre de donzell, verdolaga i ruda de gran eficàcia vermicida que, segons unes indicacions aportades per fra Domènec de la Pera, calia fer-lo d'aquesta guisa: “Per cuchs prendràs fulles de donzell, ruda, verdolagas y, ben picadas, las posaràs en una cassola y prendràs segó de bon forment, y ho mesclaràs ab ditas herbas y ho faràs bullir un poch y, ben remenat, ne faràs a modo de emplastre y, un poch calent, ho posaràs en lo ventre”.

Un emplastre és l'aplicació d'un remei de textura glutinosa estès sobre un drap aplicat al cos, i com que en l'elaboració d'aquest emplastre d'hortolà de fra Domènec de la Pera s'esmenta el donzell, d'aquesta planta us en parlaré, si a Déu plau, a l'article vinent. ■

ELISA RAMON (text) i FRANCESC ROVIRA (il·lustracions)

M'agrada el color verd
Editorial Baula, 2025,
32 pàg.

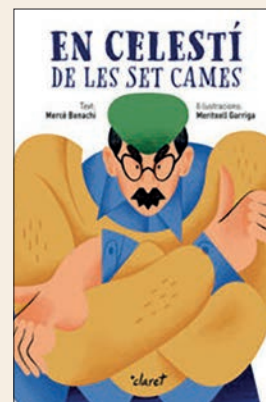
Aquest conte tracta d'objectes verds que ens envolten, que formen part de la nostra vida, del dia a dia per jugar i per viure. Per a infants de 3 a 6 anys, per treballar la creativitat.

NÚRIA FIGUERAS (text) i JACQUELINE MOLNÁR (il·lustracions)

El singlot extraordinari
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 36 pàg.

Un dia, a en Feliu li va agafar singlot, i no marxava de cap de les maneres. Cada cop que singlotava feia un saltiró i cada vegada saltava més, i més, i més amunt! Un singlot ben singular...

MERCÈ BONACHI (text) i MERITXELL GARRIGA (il·lustracions)

En Celestí de les set cames
Editorial Claret, 2025,
44 pàg.

Els infants poden descobrir els valors de la Quaresma de manera atractiva i didàctica amb aquesta història, que combina tradició, creences i noves perspectives. Una experiència visual única.

RICARDO REGIDOR (text) i NATASHA LÓPEZ (il·lustracions)

Curiosidades sobre la fe
Ediciones Palabra, 2025,
96 pàg.

Preguntes molt sinceres i personals, totes realitzades per nens i nenes que rebran la Primera Comunió o l'acaben de rebre, i que solen fer-les a casa, a catequesi...

EQUIP SAN PABLO (text i il·lustracions)

El arca de Noé con pictogramas
Editorial San Pablo, 2025,
32 pàg.

Els més petits s'endinsen en històries bíbliques. En aquesta ocasió, des de la construcció de l'arca i la selecció dels animals fins al diluvi i l'aliança de Déu amb els homes.

ROBERTO SANTIAGO i PABLO FERNÁNDEZ (text) i GUILLERMO E. BUSTOS (il·lustracions)

Els forasters del temps. L'aventura dels Vallbona i la llegenda de Mulan
Editorial Cruïlla, 2025, 376 pàg.

Any 703, edat d'or a la Xina. L'exèrcit mongol amenaça el país i això pot ser la fi de l'emperadriu Wu. Només ho podran evitar els Vallbona i els seus amics en un viatge en el temps.

CRÍTICA DE TEATRE

La, la, la amb Aigua del Carme

**ANDREU
SOTORRA**

andreu.sotorra@gmail.com

Què deu passar que hi ha tota una generació jove nascuda entre els anys vuitanta i noranta del segle XX que s'emmiralla en les dècades anteriors dels anys seixanta-setanta? Vegi's, per exemple, l'adaptació de *L'aranya*, de Jordi Prat i Coll i, ara, aquest *Guateque*, un terme manllevat i mig permès pel que significa del que era en aquells temps una festa d'un grup d'amics.

Cançons de l'època, retalls del No-Do, publicitat conductista de la primera televisió, imatges de la dictadura... L'espectacle és un divertimento que parteix de *Les noces de Fígaro* i que, sota la protecció de rulos o bigudins de coloraines per fermar el cabell i alguna dosi clandestina d'Aigua del Carme, transporta els espectadors al mite de l'Eurovisió del 1968 i el boom de la cantant Masiel i aquell *La, la, la*, composició del Dúo Dinámico.

Els quatre intèrprets capgiren la trama del clàssic de Mozart i la porten al terreny de la gresca —una comunitat de veïns— amb un aire de fregolisme que fa que, amb només quatre i l'acompanyament del pianista, apareguin deu personatges amb el més pur estil de teatre al descobert, sense cap escenografia espectacular que hi faci falta perquè tot es deixa a l'abast de la interpretació i de la imaginació.

Un espectacle cent per cent musical, amb una bateria d'una quinzena de peces, amb lletres iròniques, que fan també de narrativa de la història, que flirtegen amb *Les noces...* i que tenen el seu punt àlgid en la interpretació del *La, la, la*, amb la veu solista de Mireia Lorente-Picó i el cor dels altres tres intèrprets, a més, esclar, de la reproducció aproximada del popular vestit de la Masiel, aquell confeccionat en tul, estampat de flors i de tall imperi, i que, segons diuen, no el va fer Dior sinó que se'l va buscar la mateixa cantant.

Guateque passa com una festassa, amb una certa estripada quan cal, sempre amb les bones interpretacions musicals que aconsegueixen desmitificar els personatges de l'òpera bufa: el Fígaro, el Querubí, el Basili, el Bartolo, el Marcelino, la Francina, la Susanna o

el jardiner Antonio. Tots plegats ploren la plantofada del ficus del jardí i aprofiten per burxar en la plaga dels lloguers impossibles o reclamar l'em-poderament femení. A ritme de la, la, la, l'Aigua del Carme dels Carmelites descalços continua fent miracles. ■

"GUATEQUE"

DRAMATÚRGIA: Jaume Viñas

INTÈRPRETS: Aida Llop, Mireia Lorente-Picó, Gerard Frank i Joan Sáez

DIRECCIÓ MUSICAL: Joel Riu

DIRECCIÓ: Gemma Sangerman

Teatre Akadèmia, Barcelona

Fins al 30 de març

Els quatre intèrprets del musical de petit format "Guateque" que s'inspira en "Les noces de Fígaro" al Teatre Akadèmia.

AMB BON HUMOR

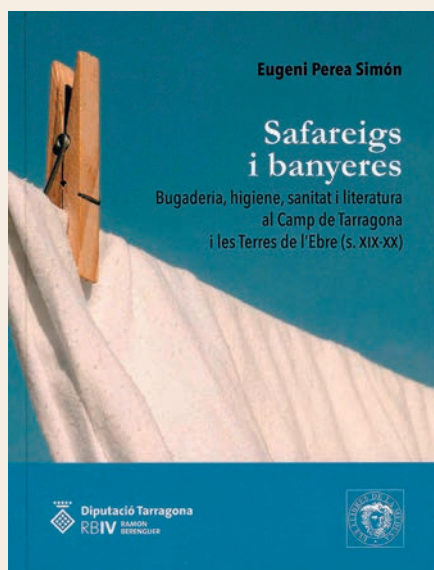

CRÍTICA LITERÀRIA

Aigua, higiene i socialització femenina

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

EUGENI PEREA SIMÓN

Safareigs i banyeres. Bugaderia, higiene, sanitat i literatura al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (s. XIX-XX)

Diputació de Tarragona, 2022, 272 pàg.

Dels 184 municipis i nou agregats que es compten a la província de Tarragona, l'autor ha trobat referències de rentadors en el 89,6% i en desglossa la geografia per comarques, especificant la seva cronologia, la majoria entre finals del segle XIX i primera meitat del XX, tipologia (lineal, quadrada, rectangular o triangular), materials de construcció, ubicació, generalment al costat del riu, molins, mines i recs. La seva reglamentació d'ús i explotació econòmica (arrendament), la relació amb l'onomàstica (carrers i places), els estenedors de roba i els abeuradors.

També fa un especial incís en les èpoques d'epidèmies a fi d'evitar-ne la propagació. No oblidar el sabó i el lleixiu, com es fabricava i es comercialitzava, les empreses que s'hi dedicaven i les marques més tradicionals, l'ús complementari en l'agricultura i la sanitat animal. Com s'aprofitaven els espais per jugar els infants (bombolles de sabó). La creació de balnearis en llocs on brollava aigua calenta o minero-medicinal i, a nivell domèstic, les banyeres, com es van implantar a les cases. L'ofici de les bugaderes, el seu jornal, la introducció de maquinària, sigui industrial o particular. El ressò al refranyer popular, la literatura catalana i universal, la pintura, el cinema, etc.

Al final s'adjunta un exhaustiu glossari de termes relacionats amb la matèria. Tal com diu la dita: "Aigua i sol fan sabó; Aigua pudenta, roba lluenta; Olor de bugada, la més estimada; bugada de diumenge, el dimoni se la menja." Ens felicitem per disposar de monografies com aquesta, que retraten uns espais que no han merescut l'atenció dels estudiosos i que conformen la història oblidada de la dona, amb un ampli aparell gràfic en color, que de ben segur farà les delícies dels lectors. ■

UN NOU LLINDAR

Al costat del qui sofreix

Sovint trobem qui fa aquesta pregunta: per què Déu permet el mal i les desgràcies? Hi ha qui es torna implacable i fa de Déu el responsable de tot; d'altres, en canvi, observen l'experiència de Jesús, que assumeix la nostra humanitat en tot, i tracten així de descobrir en Déu no la causa del problema, sinó la seva resposta, la solució. Aquests reaccionen amb fe i, contemplant Jesús en el drama de la seva passió i mort, donen així un fecund testimoni de la confiança que han posat en Déu.

En el nostre itinerari quaresmal, i davant la freqüent dificultat de reaccionar en cristià quan ens trobam amb casos de desgràcia, Jesús ens demana un gest de conversió. No és fàcil reaccionar bé quan els ànims estan alterats, quan no es vol entrar en raó i tot-hom cerca culpables. Un acte de violència, una catàstrofe natural o un accident sempre alteren la convivència humana i resulta difícil obtenir una resposta satisfactòria. Fa falta una lectura creient que ens obri els ulls de la fe i ens ajudi a identificar-nos amb Jesús.

És en aquest moment que ens correspon preguntar-nos davant de qualsevol esdeveniment, sigui del signe que sigui, què vol dir-nos Déu a través seu i adonar-nos de la necessitat de la fe, de l'esperança i de la caritat, ja que, gràcies a aquestes virtuts, adquirim una altra forma de contemplar la realitat i d'enfrontar-nos-hi. Serà per descobrir que Jesús, en la seva entrega, sempre fa costat al qui pateix i ens ensenya a obrir el cor a l'esperança, fonament de creure en la resurrecció, la vida per sempre. En aquesta generosa resposta, s'hi juga el nostre destí i el reconeixement de l'acció de Déu en la nostra vida.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Mercè Alonso, Manu Andueza, Jaume
Balateu, Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Adrià
Castelló, Verónica Castillo, Fernando Cor-
dero, Joan Ramon Farré, Juanjo Fernández,
Antonio Gil, Josep Maria Grau, Joaquín
Iglesias, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ar-
dèvol, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Quique, Jordi Sánchez,
Rafael Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra,
Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dilluns 24 de març**, a les 20.00,
concert de l'orquestra de l'Oeak
Park & River Forest School a favor
de la Fundació Mirada de Esperanza;
el **divendres 28**, a les 19.00, con-
cert del cor de l'escola Hinsdale
Central per a la Fundació Manos
Providentes; el **dissabte 29**, a les
17.00, concert de piano de l'Escola
Ucraïnesa per a la Fundació Mirada
de Esperanza (c/ Consell de Cent,
293 - Barcelona).

ESGLÉSIA DE SANTA MARIA DE BADALONA

El **divendres 28 de març**, a les 20.30,
representació del *Retaule i misteri de
santa Maria vestida de dol*, acte sacra-
mental contemporani que incorpora
la tradicional cerimònia amb la qual
des del segle XVII es vesteix la Mare
de Déu dels Dolors de Badalona.

INTERIORITAT

El **dissabte 29 de març**, a les 10.30,
espai de silenci i pregària al Casal
Don Bosco del centre salesià Mar-
tí-Codolar de Barcelona. Més infor-
mació: tel. 616 947 158.

ACAT

El **dissabte 29 de març**, a les 16.00,
conferència d'Àlícia Vallès *L'asset-
jament escolar. Una tortura per a in-
fants i joves?* al monestir de Sant Pere
de les Puel·les (c/ Dolors Monserdà,
31 - Barcelona).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **diumenge 30 de març**, a les 19.30,
conferència quaresmal de Mons.
Xabier Gómez *L'Església a la Catalu-
nya i Europa d'ara* (c/ Roger de Llúria,
70 - Barcelona).

Girona

JUNTA DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA DE GIRONA

El **dimecres 26 de març**, a les 19.00,
xerrada de Pau Bagué sobre *Les dan-
ses de la mort: orígens i iconografia* a
la Casa de Cultura de Girona.

CATALONIA SACRA

El **dissabte 29 de març**, a les 11.30,

visita guiada al monestir de Sant
Llorenç de Sous amb Joaquim Tre-
moleda (reserves@cataloniasa-
cra.cat).

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 24 de març**, a les 21.00,
sessió sobre *Com pregar avui?* amb
fra Josep Manuel Vallejo a la sala
Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del
Penedès.

LA PASSIÓ

El **diumenge 30 de març**, represen-
tació de la Passió en format tradi-
cional (matí i tarda) a Esparreguera
(www.lapassio.net).

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 4 al 6
d'abril**, trobada *Religions en dià-
leg: compartim l'espiritualitat* (tel.
973 291 699).

Tarragona

QUARESMA

El **dilluns 24 de març**, a les 19.30,
xerrada quaresmal del bisbe fra Oc-
tavi Vilà sobre *Pelegrins d'esperança* a
la parròquia de Sant Francesc d'As-
sís de Tarragona.

Terrassa

TAIZÉ

El **divendres 28 de març**, a les
20.45, pregària a l'estil de Taizé al
monestir de Sant Cugat del Vallès.

Tortosa

MARE DE DÉU DE LA CINTA

El **dilluns 24 de març**, a les 24.00,
missa de la baixada de la Mare de Déu
de la Cinta a la catedral de Tortosa.

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 4 al 6 d'abril**,
taller *Vida després de la vida* amb
Xavier Melloni, s.j., Dolors Beltran
i Gilberto Sandoval (info@cova-
manresa.cat).

TIMOTHÉE EMINI

Pigmeu baka camerunès, encarregat d'afers jurídics i polítics d'Okani

“La nostra cultura està connectada amb una profunda espiritualitat indígena”

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

L'edició d'enguany del Premi *Mundo Negro* a la Fraternitat ha reconegut les associacions Abawoni i Okani pel seu treball a favor del poble pigmeu baka al Camerun. Les dues entitats van recollir el premi en el marc del XXXVII Encontre Àfrica dedicat a *Els primers pobles indígenes d'Àfrica avui*. Parlem amb Timothée Emini, pigmeu baka camerunès, encarregat d'afers jurídics i polítics d'Okani.

Què suposa aquest premi?

Primer de tot, un gran agraïment per aquesta oportunitat de poder parlar amb el món d'avui, perquè necessitem suport. Aquest premi reforça la nostra tasca i ens dona visibilitat.

Com és el poble baka?

Podem definir aquesta cultura al Camerun com una cultura diferent perquè està connectada, en termes d'identitat, amb el bosc, amb la profunda espiritualitat de la comunitat indígena. Continuem perpetuant la nostra llengua i la nostra forma de vida que hem heretat, des dels nostres avantpassats, amb el bosc.

Què és Okani i com ha ajudat els pobles pigmeus?

Okani és idioma baka i es podria traduir com “anem endavant”, cosa que ens impulsa a defensar els nostres drets. Aquesta associació ha ajudat molt els missioners catòlics quan ha mirat de preparar les comunitats, de facilitar el llenguatge... això ha permès que quan arribessin els missioners per treballar amb les comunitats indígenes les trobessin preparades i organitzades perquè les activitats missioneres, com salut o educació, es poguessin fer amb facilitat.

En els seus 18 anys d'existència, com ha aconseguit Okani legalitzar mecanismes d'autopromoció del poble pigmeu baka?

L'associació Okani ha reforçat el lideratge indígena, ha impulsat el compromís de les associacions indígenes al Camerun i ha ajudat a construir a nivell nacional una plataforma de pobles pigmeus, molt influenciada pels pobles pigmeus baka, anomenada Babandi. Avui podem parlar d'autodeterminació i autocompromís dels pobles pigmeus. Celebrem petits resultats perquè cada vegada hi ha més associacions indígenes que estan prenent més protagonisme i fan sentir la seva veu.

Estan satisfets amb la plataforma Babandi?

Aquesta plataforma planteja una autenticitat en les comunicacions, en la informació que podem donar. Parlem per nosaltres mateixos. Aporta la veu dels pobles baka pigmeus que presenten davant dels governadors, els parlamentaris, la seva situació específica al Camerun.

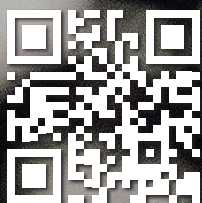
Per on passa el futur d'Abawoni i d'Okani?

Estem convençuts que les comunitats es desenvoluparan més, adquiriran noves experiències, tindran una transformació de mentalitat, guanyaran més confiança en elles mateixes... però necessitem suport. El paper fonamental de les dues associacions es mantindrà estratègicament per continuar fomentant reflexions polítiques.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran

Residencia **Los Tilos.**

C/ Sardenya, 480 • 08025 Barcelona • 93 450 70 00 • lostilos@bastondeoro.com

